

வாசல் வரை வந்தவர் மறுபடியும் உள்ளே போய் "இந்தா கற்பகம்.. என்னமோ எதேச்சையாத்தான் கூட்டிட்டு வந்தாப் போல கூட்டிட்டு வருவேன். காட்டிக் குடுத்துப் போடாதே!" என்று சொல்லி விட்டுப் போன ராசியண்ணன் ஏதோ குறும்புக்கார மாணவனைப் போல் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

இப்போது நேராக மலர்த் தோட்டத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார். அப்போது அவருக்குத் தெரிய வில்லை. முதலாளி கழுத்தில் தான் மாட்டி விடுவது "மாலையல்ல கழுத்தை இறுக்கப் போகும் சுருக்கு என்று.

10

"தம்பி நம்ம பூந்தோட்டத்தை வந்து பாருங்க... எவ்வளவு அருமையா இருக்கு. மல்லிகைக் கொடியென்ன... முல்லைச் செடியென்ன.. செண்பகப் பூ என்ன... ரொம்ப அருமை போங்க தம்பி. நானே அப்பப்ப போய் ஒரு மணி நேரம் அதுக்கு நடுவில இருப்பேன்னா பாருங்க.." என்றார் ராசியண்ணன்.

ஒட்டு வீட்டின் மேலும் கூட கொடிகள் படர்ந்து பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தது. கொஞ்ச நேரம் அதில் லயித்துப் போய் தின்றிருந்தார் கிருஷ்ணசாமி.

தங்களது பங்களாவில் கூட பூமணிக்கு உடல்நலம் நன்றாக இருக்கும் வரைக்கும் செடிகள் வைத்து பரா

மரிப்பாள். அதிலெல்லாம் கொள்ளை ஆசை அவளுக்கு... ஆனால் இப்போது...! வைத்துப் பராமரிப்பாள். அதிலெல்லாம் கொள்ளை ஆசை அவளுக்கு... ஆனால் இப்போது...!

சற்றே சோகம் கப்பியது மனதில்.

"வணக்கம்... ஐயா!" என்று வந்தாள் கற்பகவல்லி.

"வணக்கம்... வணக்கம்.." என்று அலட்சியமாகச் சொன்னவர் சுற்றுமுற்றும் செடிகளைப் பார்த்தார்.

"பரவாயில்லே..! நல்லாத்தான் வச்சிருக்கே!" என்றார்.

"மனசுக்குப் பிடிச்ச வேலைங்க ஐயா! அதனால நேரம் காலம் பாக்காம உழைப்பேனுங்க" என்றாள்.

"குட்! படிச்சிருக்கியா?"

"ம்... பத்தாவது படிச்சிருக்கேனுங்க..!"

"ஓ!"

"ஆமங்கய்யா! அம்மா அப்பா இறந்து போனாங்க... முதல்லேயே அம்மா போயாச்சு. பத்தாவது படிக்கும் போது அப்பா போயாச்சு. அப்பா செஞ்ச வேலைங்க இது. ராசி ஐயா தான் இங்க வீடு கொடுத்து இதையும் பார்த்துக்கச் சொன்னாங்க. பாதுகாப்பா இருக்கேனுங்க. இந்த ரெண்டு வருஷமாத்தான் இந்த வேலை பார்க்கறானுங்க."

"ம்...!"

"ஐயா! எப்ப வந்தாலும் அவசரமாகப் போய்டீங்க. இப்படி நேரம் குடுத்து வந்து பார்த்ததுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்."

லேசாக மீசையை நீவிக் கொண்டார் கிருஷ்ணசாமி. ராசியண்ணனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார்.

"நல்லா பேசறியே!" என்றார்.

"அம்மா... நல்லாயிருக்காங்களா?"

"ஐயா... எங்க வீட்டுப் பக்கம் முதன் முதலா... ஐயோ... இது எங்க வீடு இல்லைங்க.. உங்க சொந்த வீடுதானாங்க.. வந்திருக்கீங்க... கொஞ்சம் காபித் தண்ணி குடுத்தா குடிப்பீங்களா?" என்றான் இறைஞ்சுவன் போல்.

"காபித் தண்ணிங்கற? தண்ணி போல் குடுப்பியோ..." என்று கேலியில் இறங்கினார் கிருஷ்ணசாமி.

அவன் கிணிகிணுவென சிரித்தான்.

பார்த்தாலே தெரிந்தது. முப்பது முப்பத்திரெண்டு வயது இருக்குமென்று.

அந்த இடைவேளையில் ராசியண்ணன் இரண்டு மரச் சேக்களை கொண்டு வந்து போட்டார்.

செடிகளின் மறைவில் அமர்ந்தார் கிருஷ்ணசாமி. காபி வந்தது. ராசியண்ணனும் அவரும் இருவருமாகக் குடித் தார்கள்.

"தம்பி! பேசிட்டிருங்க. இந்தப் பக்கம் பாத்துட்டு வந்தீரேன்...!" என்று நகர்ந்தார் ராசியண்ணன்.

இடது பக்கம் வாழை பயிரிடப்பட்டு இருந்தது. வலது பக்கம் கரும்புத் தோட்டம்... இடைவெளியில் மலர்ச் செடிகளுக்கு நடுவேயும் மரங்களுக்கு நடுவேயும் இந்த வீடு இருந்ததால் வெளியில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. அதனால் கிருஷ்ணசாமியும் துணிவாகவே இருந்தார்.

"அப்படியே தெரிந்தாலும் பெரிய இடம்... ஆயிரம் இருக்கும்... நமக்கு எதுக்குடி வம்பு. வந்தமா வேலை செஞ்சமா.. கூலி வாங்கினமானு போயிட்டே இருக்கணும்... என்றுதான் பெண்கள் பேசிக் கொள்வார்கள்" என்று தெரியும்.

"ம்.. பரவாயில்லை! காபி நல்லாத்தான் இருக்கு" என்றார்.

மெல்ல எழுந்தார். "எங்கே உங்க வீட்டைப் பாக்கலாமா?" என்று உள்ளே வந்தார்.

இரண்டே அறைகள். சுத்தமாக வைத்திருந்தான்.

"பரவாயில்லையே சுத்தமா வைச்சிருக்கே" என்றார்.

"ஆமாங்கய்யா.. ஒருத்தி இருக்கற வீடு. இதைக்கூடச் சுத்தமா வச்சுக்காம இந்த கட்டைக்கு என்ன வேலைங்க!"

"கல்யாணம் கட்டிக்கலையா" என்றார்.

"ஐயா! எனக்கு அப்பன் ஆத்தா இல்லைங்க... அனாதி. இருபது பவுன் முப்பது பவுன் போடறதுக்கு வசதியில்லைங்க... அதுக்காக இந்த குடிகாரப் பயலுகளைக் கட்டிக்கிட்டு அவனுககிட்ட தினம் உதை வாங்கிச் செத்துப் பொழைக்கிறதுக்குப் பேசாம இப்படியே இருக்கலாம்னு முடிவு என்றான்.

அவர் வாய் விட்டுச் சிரித்தார். "பரவாயில்லையே!" என்றார்.

"ஏன்... நான் கூடத்தான்... அப்பப்ப ஏதோ கொஞ்சம் சாப்பிடறது உண்டு" என்றார்.

"ஐயா! நீங்க போடறது சீமைச்சரக்கு. இவனுங்க கதை உங்களுக்குத் தெரியாதுங்க... காக்காக கள்ளு. முக்கா காக லொள்ளும்பாங்களே... அது மாதிரிங்க" என்றான்.

அவர் மறுபடியும் சிரித்தார்.

"நல்லா... வாயடிப்பியோ!" என்றார்.

"அதுதானாங்க... எனக்கு ஆச்சர்யமாயிருக்கு. நான் யாருகிட்டேயும் இப்படி பேசுனதேயில்லைங்க... ஐயா கிட்டே எதுக்கு இப்படி உளறிக்கொட்டிக் கிளறி மூடறேன்னு தெரியலீங்க" என்றான்.

"உளறிக் கொட்டி... கிளறி மூடி...!" என்று சொல்லிக் கொண்டவர் மறுபடியும் சிரித்தார்.

சமையலறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தார்.

"உனக்குன்னு சொந்தம்னு யாருமில்லையா?"

"இருப்பாங்களு இருக்கும். ஆபத்துக்குதவாத சொந்தம். சொந்தம் எதுக்குங்க..." என்றாள்.

அவர் மௌனம் ஆனார். சற்றே கனமான மௌனம் திலவியது.

"ஐயா! எனக்கு சொந்தம்னு இல்லைங்க! பந்தமுமில்லீங்க! இங்க இருக்கிற எல்லாமே ஐயாவுக்குச் சொந்தம் தானுங்க" என்றாள்.

அவசரமாக ஒரு சேரை எடுத்துப் போட்டாள். இது மாதிரி தேவைக்காக என்று நான்கு சேர்களை ஏற்கனவே ராசியண்ணன் காலையிலேயே அவள் வீட்டில் இறக்கி இருத்தார்.

கிருஷ்ணசாமி அமர்ந்தார்!

"எல்லாம் சொந்தம்தான்னா?" என்றார்.

"எல்லாம் தானுங்கய்யா!" என்றாள்.

அவர் கேலி பேசுவது போல், "அது சரி போ...! எல்லாம் சொந்தம்னு... நீ பேசின டயலாக்கை நம்பி நான் கையைக் கீயை தொட்டேன்னு வையி... நீ பாட்டுக்கு படவா ராஸ்கல்லு நாலு விட்டேன் வையி..." என்று கலகல வென்று சிரித்தார்.

அவர் ஆழம் பார்ப்பது தெரிந்து துணிந்து அவரைப் பார்த்தாள்.

"ஐயா... அப்படியெல்லாம் எதுவும் நடக்காதுங்க" என்றாள் கற்பகம்மாள்.. அவள் அவளை ஆழப் பார்த்தார்.

"கற்பகம்..." என்று பெயர் சொல்லி அழைத்தார். "விஷயம் நல்லா புரிகுக்க... பூமணிக்கு உடம்பு சரி

யில்ல... ஆனா... பூமணி உயிரோட இருக்கற வரைக்கும் அவள் தான் என் மனைவி."

"புரியுதுங்கய்யா! ஊரறிய இப்போதைக்கு ஏத்துக்க முடியாதுங்கறீங்க..."

"ஒருவேளை... அது எப்பவுமே முடியாமல் போனாலும் கூட போகலாம்."

"பரவாயில்லைங்கய்யா... இருக்கற வரைக்கும் நீங்களும் சந்தோஷமாக இருங்கய்யா. அந்த சந்தோஷம் எனக்கும் தானேங்க!"

அவளது துணிச்சலான பேச்சை கேட்டு சற்று அதிர்ந்து போனார். மறுபடியும் ஆழப் பார்த்தார்.

"ஐயா! நானும் பச்சைக் குழந்தையில்லீங்க... நீங்களும் சின்ன பையனில்லைங்க... வாழ்க்கையோட திஜும் என்னன்னு எனக்கும் தெரியும்ங்க..." என்றாள்.

"படிச்ச பத்தாவது வகுப்புக்கு.. இவ்வளவு யோசிக்கற..." என்றார் சற்றே குறும்பாக.

"பத்தாவது படிப்பு பேசலீங்கய்யா... பதினைஞ்சு வருஷ போராட்டம் பேசுதுங்க... என்னையும் என் மானத் தையும் காப்பாத்திக்க... பட்டபாடு பேசுதுங்க... இனிமேல் கல்யாணம் கார்த்தின்னு கேலிக் கூத்து என் வாழ்க்கையில் இல்லைன்னு முடிவு பண்ணியிருந்தேனுங்க... ஆனா ஐயா இப்படி என் வாழ்க்கையில் வருவீங்கன்னு... நான் நினைக்கவே இல்லீங்க" என்றாள்.

அவர் மலைத்துப் போய் பார்க்க ஆரம்பித்தார். பூமணிக்கு இப்படியெல்லாம் வித்தாரமாக பேசத் தெரியாது என்று எண்ணிக் கொண்டார். வெட்கமும் நாணமுமாகத்தான்... இப்போதும்... கல்யாணம் ஆகி.. இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும்... லேசான புன்னகை அவர் முகத்தில் மின்னி மறைந்தது.

அதை அவள் வேறு விதமாகப் புரிந்து கொண்டாள்.
“ஐயாவோட சிசிப்பு எனக்குப் புரியுதுங்க. ஏதோ...
டயலாக் பேசுறேன்னு நினைக்கிறீங்க” என்றாள்.

அவர் அவசரமாக மறுத்தார்.

“சேச்சே... அப்படியெல்லாம் இல்ல புள்ள... உன்
கஷ்டம் புரியுது.”

“ஆமாங்கய்யா! உங்கூட்டுக் கஷ்டம்... எங்கூட்டுக்
கஷ்டம் இல்லீங்க... அத்தனை கஷ்டம் பட்டுருப்
பேனுங்க... அத்தனை தனிமையா ஃபீல் பண்ணியிருக்
கனுங்க... அதான் ராசியண்ணன் ஜாடை காட்டவும்
யோசித்துப் பார்த்தேனுங்க... ஊரு பூராவும் காலடியில்
யிதிச்சுட்டுப் போற புல்லு பூண்டா இருக்கற காட்டிலும்
பெரிய வூட்ல தலைவாழை இலைல ஓரமாகத் தொட்டுக்
கற ஊறுகாயா இருக்கறது தேவையில்லீங்களா?” என்றாள்.
கிருஷ்ணசாமி அசந்தே போனார்.

“அப்படிப் போடு” என்று சிரித்தார்... எழுந்தார்... நின்று
பார்த்தார். அக்கினி கீற்று ஒன்று அவர் கண்ணில் இருந்து
பயந்தாற் போல் இருந்தது.

அவள் தின்ற விதத்தில் அழைப்பு இருந்தது. லேசாக
தோளில் தட்டினார்.

“அவசரப்படாதே புள்ள...! நல்லா யோசி. நல்லா
யோசி... நாளைக்குப் பார்க்கிறேன்” என்றார்.

அவள் தலையாட்டினாள்.

பின்கொகவம் வைத்த சேலை அணிந்த அவள்
முன்னால் இரண்டு கைகளையும் கோர்த்தாற் போல்
நின்றாள்.

வரட்டுமா என்று தலையாட்டிய விதத்திலேயே அவ
ரிடத்திலும் ஒரு திறைவு தெரிந்தது.

கனத்த மௌனத்துடன் சற்று தூரம் நடந்தார்கள்.
அவரே பேசட்டும் என்று ராசியண்ணன் அமைதியாகவே
வந்தார்.

“ராசியண்ணே! தேவையில்லாம புயலைக் கிளப்பி
விட்டுட்டங்களோன்னு இருக்கு” என்றார்.

ராசியண்ணன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அது உரத்த
சிந்தனை என்பது புரிந்தது.

ம்... என்று பெருமூச்சு விட்டார்.

பிறகு... மீண்டும் கேட்டார்.

“நாளைக்கு எதுவும் பிரச்சினை வராதுல்ல” என்றார்.

“ஒண்ணும் வராதுங்க தம்பி! நானிருக்கேன் தம்பி!”

“நான் ஒண்ணு சொல்றேன் கேளுங்க தம்பி! எனக்கு
ஐம்பத்தைஞ்சு வயசுல என் பெண்டாட்டி செத்துப்
போனா... அது வரைக்கும் நானும் அவளும் வாழ்ந்த
வாழ்க்கை பத்தி ஊர்ல போய் கேட்டுப் பாருங்க... எங்க
பசங்க கூட அப்பனுக்கு எப்பப் பாரு ரொமான்ஸ்தான்னு
கலாட்டா பண்ணுவானுங்க... அவ இறந்து போனதுக்கு
அப்புறம் என்னால அந்த வீட்ல இருக்க முடியலீங்க...
ஆனா அவளோட நிறைவா வாழ்ந்துட்டேனுங்க. உங்
களுக்கு நிறைவு கிடைக்கல தம்பி எனக்குத் தெரியும்.
பூமணி அன்பு தெய்வம் அது எனக்கும் தெரியும். ஆனா
அது உங்க டைப்பு இல்ல... எல்லா மனுஷங்களுக்
குள்ளேயும் மிருகமும் இருக்கு. மனுஷனும் உண்டு.
மிருகத்தன்மை என்னன்னு நெருங்கினவங்களுக்குத்தான்
தெரியும். அந்த மிருகத்தை வெளியே விட்டுத்தான்
அடக்கணும். அதல தப்பில்லே... தம்பி! முடிஞ்சா...
அந்தப் பொண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குங்க...
இப்ப இல்லைன்னா... பின்னாலயாவது...!”

கிருஷ்ணசாமி மறுபடியும் ஒரு ஆழ்ந்த பெருமூச்சு விட்டார்.

"ஆமா... அப்படித்தான் செய்யணும்!" என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

பிறகு கவரஸ்யமாகச் சொன்னார்.

"ஐயோ! என்ன இந்த புள்ள இப்படி பேசுது... தெளிவாகவும் யோசிக்குது."

"ஆமா தம்பி! அதுக்கு மட்டும் சரியான படிப்பும் வழிகாட்டுதலும் இருந்திருந்தா நல்ல உத்யோகத்துக்குப் போயிருக்கும்" என்றார் ராசியண்ணன்.

"ஆமா... பாவம்!" என்றார்.

* * *

பெள்ளாமிக்கு முதல் நாள் இரவு!

தனது பங்களாவில் பின்புறமாக வயலை பார்த்துக் கொண்டு அமைகிற மாதிரி ஒரு சிட்டவுட் வைத்திருந்தார் கிருஷ்ணசாமி.

பூமணி தன்றாக இருந்த போது அடிக்கடி இங்கே அழைத்து வருவார்.

பூமணி அங்கே தங்கியிருக்கும் போதெல்லாம் சொல்லுவார். "ஏங்க பிஸினஸ் மேன்னா ரசனையிருக்காதும்பாங்க... ஆனா உங்களுக்கென்னங்க..." என்று.

இரவில் ஆழ்ந்த அமைதியில் புல்வெளிக்கு அருகே அமர்ந்து நல்ல சங்கீதம் கேட்பார்.

பூமணியின் அருகாமை தேவையிருக்கிற போது பழைய பாடல்கள், காதல் ரசனை சொட்டும் பாடல்களை கேட்பார். பூமணிக்கு புரிந்து விடும்.

"ஆஹா... சிக்னல் காட்டியாச்சா... என்பார். ஆனால் பூமணிக்கு ஒன்று புரிந்திருந்தது. கணவனுக்குள் இரண்டு மூன்று மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒரு பக்கத்திலே வியாபாரத்தில் வெற்றி பெறுவதற்காக போட்டியாளர்களை களத்திலே இருந்து ஓடச் செய்வதற்கான வெறி.

"பூமணி! ரூத்வெஸ்ஸா இருந்தாத்தான் தொழில்ல ஜெயிக்க முடியும்" என்பார்.

அவர்கள் பரம்பரைக்கே முரட்டுக்குடும்பம் என்று பெயர். அந்த முரட்டுத்தனத்தை அவர் தன் வியாபாரத்தில் காட்டினார். ஆனால் எப்போதும் வஞ்சகம் நினைத்த தில்லை.

இன்னொரு புறத்திலே எல்லாவற்றையும் ரசிக்கும் மனோபாவம் இருந்தது. நல்ல மூடில் இருக்கும்போது பூமணியை சீண்டிக் கொண்டே இருப்பார். ஆனால் பூமணிக்கு சரிக்கு சரியாக விளையாட கூச்சம். என்ன நீ... எப்பப் பாரு இப்படி கூச்சப்படுற என்பார். ஆனால் மனைவி மேல் உயிரையே வைத்திருந்தார்.

அவளுக்கே தோன்றும். அவருக்குள்ளே வேகம் நிறைந்த ஆள் ஒருவர் இருப்பதாக பூமணி உணர்ந்தாள். ஆனால் அவளுக்கே உரிய கம்பீரம்... நாணத் தன்மை முழுமையாக கணவனிடம் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளத் தயங்கியது.

இன்னொரு வேகமிக்க மனிதர் தனக்குள் இருப்பதை கிருஷ்ணசாமியும் உணர்ந்தே இருந்தார் போலும். இன்றைக்கு அந்த இன்னொரு ஆள் விழிந்தெழுந்தாற் போல் உணர்ந்தவர் கொஞ்சம் பயந்து போனார்.

"இது சரியா? இது தேவையா?" என்ற குழப்பம் இருந்து கொண்டேயிருந்தது.

நானைக்கு நாலு பேருக்குத் தெரிந்தால்? தெரிந்தால் என்ன... அக்கம் பக்கத்து மிராகதார்கள் எல்லாம் இதை ஒரு ஸ்டைலாகவே நினைக்கிறாங்க என்று ராசியண்ணன் சொல்வது அவருக்கு தினைவுக்கு வந்தது.

அறைக்குள் போய் மேலும் கீழும் நடத்தார். அவருக்குள்ளே இந்த விஷயம் எப்படி முடியப்போகிறது என்ற எதிர்பாப்பு இருந்தது. தனக்கு சாதகமாக முடிய வேண்டும் என்ற கவநலமும் தோன்றியது.

விஸ்கி பாட்டிலை எடுத்தவர் வெஷல்பிற்குள்ளேயே வைத்து விட்டார்.

இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்த இரவு வந்ததும் அவருக்குள்ளே அடக்கி வைத்திருந்த உணர்வு களெல்லாம் தறிகெட்டு பாய்ந்தது. யோசனையுடன் திரும்பினார்!

அறை வாசலில் நிழலாடியது!

கற்பகவல்லி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

11

“என்ன கற்பகம்” என்றார் கிருஷ்ணசாமி.

“கம்மாதானுங்கய்யா... உங்களுக்கு பிடிச்சா மாதிரி காரமா இந்த அயிட்டம் கொண்டு வந்தேனுங்க” என்றாள். அவருக்குப் பிடித்த காரவகைதான் அது.

“ஓ... எனக்குப் பிடிக்கும்னு யார் சொன்னாங்க?”

“ராசி ஐயா தான்” என்றாள்.

“ஓ... ராசியண்ணன் இந்த வேலையெல்லாம் வேற செய்யறாரா?” என்று சிரித்தார்.

சிரிப்பில் ஒரு செயற்கைத்தனம் தெரிந்தது. லேசான ஒரு நடுக்கம் இருந்தது.

அவள் உள்ளே வந்தாள். குடான டிபன் வேறு கொண்டு வந்திருந்தாள்.

“எப்படி வந்தே?”

“பின்கட்டு வழியா” என்றாள். கவாதீனமாக புன்னகைத்தாள்.

அவர் எழுந்து நடத்தார். “யாரும் வந்துறப் போறாங்க” என்றார்.

“வரமாட்டாங்க... நான் பாத்துக்கறேன்னு... ராசியண்ணன் சொல்லியிருக்காரு” என்றாள் கற்பகவல்லி.

உண்மைதான். அந்த பெரிய ஹாலில் இருந்து சினி மாக்களில் வருகிற பங்களாக்கள் மாதிரி நடுப்பக்கத்தில் படிகள் சென்றது.

வலது பக்கத்தில் உள்ளே சமையலறை இருந்தது. பக்கத்திலேயே டைனிங் ஹால்.

இடது பக்கத்தில் ஒரு கதவு இருந்தது. அந்த கதவை மூடி விட்டால் அதுவே ஒரு குட்டி பங்களா போல் இருக்கும். முதலில் நெருக்கமான விசிட்டர்கள் அமர்ந்து பேசுவதற்காக ஒரு ஹால். அதை தாண்டி ஒரு ஹால். அதன் இரு பக்கங்களிலும் படுக்கை அறை இருந்தது. மூன்றாவது கதவை மூடிவிட்டால் அவரது பகுதி முழுக்க அவரது ஆளுகையில்தான், அதிலும் ஏசி வேறு இருந்ததால் கண்ணாடிக் கதவை மூடி விடுவார்கள். வெளியே இருந்து பார்த்தால் எதுவும் தெரியாது. அவரது அனுமதி

யில்லாமல் யாரும் நுழையவும் முடியாது. அந்த இடது பகுதி கதவுக்கு தொட்டாற்போல் ஒரு பெரிய அறை இருந்தது. அந்தப் பகுதியில்தான் ராசியண்ணன் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு பெரிய ஹாலும் தனி அறையும் இருந்தது.

அதனால் தன்னுடைய அனுமதியின்றி யாரையும் உள்ளே அனுமதிக்க மாட்டார்கள் என்பது அவருக்கு தெரிந்தே இருந்தது. எனினும் இதுவரை பூமணியுடன் மட்டுமே பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட அறையில் வேறு ஒரு இளம்பெண் சுவாதீனமாக நுழைவது என்பது அவருக்கு அபத்தமாகவே தோன்றியது.

ஆனால் உள்ளே உறங்கிக்கிடந்த உணர்வுகளை வசதியாக ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டு சிலிர்த்து எழுந்து நின்றது.

இருந்தாலும் கற்பகவல்லியின் துணிவுமிக்க அணுகு முறை அவருக்கு சற்றே சுவாஸியத்தை ஏற்படுத்தியது. இது ஒரு புதுவித விளையாட்டாகத் தோன்றியது.

விரும்பிச் சாப்பிட்டார். அங்கேயும் ஒரு மேஜை இருந்தது என்பதால் அவள் அருகில் நின்றபடி பரிமாறி ளாள்.

எதேச்சையாக நிகழ்வது போல் தொடுதல்களும் நிகழ்ந்தன.

காரசாரமாக இருந்த கிச்சடியும் உருளைக்கிழங்கு வறுவலும் சிக்கன் வறுவலும் அவரை ஆசையுடன் சாப்பிடத் செய்தன.

"கற்பகம்! இந்த மாதிரி காரசாரமாக சாப்பிட்டு ரொம்ப நாளைக்க. நம்ப வீட்ல பூமணிக்கு உடம்பு சரியில்லாம ஆனதிலிருந்து அவ படற அவஸ்தையை பார்க்கும் போது சாப்பாடே பெரிசா தோணாது. என்னத்தை பரி

மாற்றாங்க... என்னத்த சாப்பிடுறேன்னே தெரியாது. எப்படியோ வாழ்க்கை ஒடுது. இத்தனை வேதனைக் கிடையிலும் அவ என்னைப்பத்திக் கவலைப்படறா... என்னைச் சந்தோஷமா வைச்சுக்க முடியலைன்னு ஒரு குத்த உணர்ச்சி... அதனால தான் ஏதேதோ ராசியண்ணன்கிட்ட பேசி இப்ப இந்த நிலைமைக்கு வந்து நிக்ருது" என்று சிரித்தார்.

"எந்த நிலைமைக்கு?" என்றாள் கற்பகவல்லி. சரவிளக் கின் ஒளியில் கற்பகவல்லி ஒயிலாக தின்ற விதமே ஒரு தேவதை நிற்கிறாற் போல் இருந்தது. குரலிலும் ஒரு குழைவு இருந்தது.

"இந்த நேரத்தில் ஒரு வயசுப் பொண்ணு வறுவல் செஞ்சு கொடுத்து நாக்கை கழட்டிட்டு சாப்பிடுறேன் பாரு அந்த நிலைமை தான்" என்றார்.

அவள் அளவாகப் புன்னகைத்தாள்.

அவர் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டே சொன்னார். "சரி கற்பகம்! நீ கிளம்பு. ரொம்ப தேங்க்ஸ்" என்றார்.

அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. பாத்திரங்களையெல்லாம் எடுத்துக் கழுவி கூடையில் வைத்தாள்.

அவரும் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. "குட் நைட்" என்று சொல்லிவிட்டு படுக்கை அறைக்குள் போய் விட்டார்.

போய் விட்டாளா இல்லையா என்று பார்ப்பதற்கு யோசனையாக இருந்தது. ஒரு காரியம் செய்தார். உள்ளே இருந்து ஹால் லைட்டை அணைப்பதற்கு வசதி இருந்ததால் அந்த இருவழி ஸ்விட்சை ஆப் செய்தார்.

கண்களை மூடிக் கொண்டு படுக்கையில் சாய்ந்து விட்டார். ஆனால் உறக்கம் வரவில்லை. மனதில் ஒரே குழப்பமாக இருந்தது.

அனாமணி நோம் இருக்கும். எழுந்து மெதுவாக வெளியே வந்தார். தனது போர்ஷன் ஹாலுக்குள் நுழைந்து ஹால் ஸ்டைலிஷ் போட்டார். திடுக்கிட்டு நின்றார். அவள் தரையில் குத்துக்காலிட்டு அமர்ந்து முழங்கால் களை கட்டிக்கொண்டு தன் முகத்தை முழங்கால்களுக்கு கிடையே பதித்தபடி சோபாவுக்கு முதுகை கொடுத்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள்.

அவர் லைட்டைப் போட்டவுடன் திடுக்கிட்டு விழித்தான். கற்பகம் என்றார் அதிர்த்து போன குரலில். அவள் படபடப்புடன் எழுந்து நின்றாள்.

"என்னங்கய்யா?" என்றாள்.

"தீ... தீ... போகலையா?" என்றார்.

"போகலை!" என்றாள். அவர் முகத்தை நேராகப் பார்த்து.

"நீங்க தல்லா தூங்கினதற்கு அப்புறம்தான் இங்கிருந்து போகணும்னு முடிவு" என்றாள்.

அவர் திகைத்துப் போனார்.

அனாவசியமாக ஒரு இளம்பெண்ணைக் குழப்பி விட்டு விட்டோம்னு தோன்றியது. ஆனால் அது தனக்கு வேண்டியிருந்தாற் போலவும் தோன்றியது.

சற்றே அருகில் நெருங்கி நின்றார்.

கைகள் லேசான நடுக்கத்துடன் அந்தப் பெண்ணை வளைத்தன.

"கற்பகம்...! நீ ரொம்ப துணிச்சலான பொண்ணு. எல்லாத்துலேயும்தானா?" என்றார்.

"அதை நீங்க தான் முயற்சி செய்து தெரிஞ்சுக்கணும்" என்றாள்.

"தெரிஞ்சுக்கிட்டா போச்சு" என்றார். சிரித்தார்.

எப்போதும் போனதும் இரண்டு நாட்களில் ஓடி வந்து விடுகிற கணவன் இந்த முறை நான்கைந்து நாட்கள் கழித்து வந்ததைத் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை பூமணி.

பாவம்... ஒரு பக்கம்... நோயாளி தொல்லை... இன்னொரு பக்கம்... பிஸினஸ். அந்த மனுஷந்தான் நாலைந்து நாள்... பிரியா இருந்துட்டு வரட்டுமே என்று சொல்லிக் கொண்டாள்.

இம்மென்று முணங்கினால் கூட போதும். ஓடி வந்து கைத்தாங்கலாக பிடித்துக் கொண்டு எல்லா உதவியும் செய்ய இரண்டு நாட்கள் இருந்தார்கள்.

மகளும் ஹாஸ்டலில் இருந்தாள். எப்படியோ என்னவோ இந்த விஷயங்களையெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு இந்த நான்கைந்து நாட்களையும் தான் விரும்பிய விதத்திலேயே பயன்படுத்திக் கொண்டார் கிருஷ்ணசாமி.

பகலிலெல்லாம் வயல்களை சுற்றிப்பார்ப்பது... கணக்கு வழக்குகள் சரி பார்ப்பது... அக்கம்பக்கம் வெகுநாட்களாக போகாமல் இருந்த நெருங்கிய உறவினர்கள் வீடுகளுக்குப் போய் தலையைக் காட்டி விட்டு வந்தார். இரவு நேரங்களில் மற்றவர் அறியாமல் கற்பகவல்லியோடு பொழுதைக் கழித்தார்.

கற்பகவல்லி பல நாட்கள் காத்திருந்தவள் என்பதாலோ என்னவோ அடைபட்டுக் கிடந்த வெள்ளம் சீரிக் கொண்டு பாய்ந்தாற்போல் உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் அவரைத் திக்கு முக்காடச் செய்து விட்டாள்.

"யப்பா! கற்பகவல்லி நீ காட்டாற்று வெள்ளம்தான் போ!" என்று தனிமையில் சொல்லிச் சிரிப்பார்.

கற்பகவல்லி வாய்ப் பேச்சால் பதில் சொல்வதே இல்லை.

அந்த வேகமும் அவருக்குப் பிடித்திருந்தது.

ஒரண்டு வரை எல்லாமும் நன்றாகவே போய்க் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று ஒரு நாள்!

அவருக்குத் தோன்றியது. இது அன்பு வழிபட்ட உறவு அல்ல. காமம் சார்ந்த விஷயம் என்று.

பூமணி தனக்கு உறவு ரீதியாக பயன்படாத காலக்கட்டத்திலும் கூட அன்பு வெள்ளத்தில் தன்னை மூழ்கடிப்பவள். ஆனால் கற்பகமோ தனது உணர்வுகளுக்கு வடிகால் மட்டுமே என்பது புரிந்தது.

எப்படியும் மாதம் ஒருமுறை வந்து விடுவார். குறைந்தது மூன்று நான்கு நாட்களுக்காவது இருப்பார்.

கற்பகவல்லி எந்த நேரத்திலும் உரிமை கோரவில்லை என்ற போதும் அவர் வாங்கிக் கொடுக்கிற பொருட்களை கண்களில் ஆசை மின்ன வாங்கிக் கொள்வான்.

அப்படிப் பொருட்களை வாங்கிக் கொடுக்கும் போதெல்லாம் பூமணி ஒருநாளும் அதன் விலை என்ன என்று கேட்டதில்லை. அன்போடு வாங்கிக் கொள்வான். ஆர்திப்பான்.

மாறாக கற்பகவல்லியோ முதலில் விலைப்பட்டியலைத் தான் பார்ப்பான். ஆரம்பத்தில் அவர் வேண்டுமென்றே விலைப்பட்டியலோடு தான் கொடுப்பார். அதில் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்து ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களைப் பார்த்து அவள் கண்கள் பிரமிப்பில் விரிவதை ஆசை யோடு பார்ப்பார்.

இப்போதெல்லாம் அந்த பிரமிப்பு குறைந்து விட்டாற் போல் தோன்றியது.

அவர்கள் வேறொரு யோசனையும் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

"ஏன்... ராசியண்ணன் பாவம்... இந்த கற்பகத்துக்கும் வேறு யார் இருக்கா? ஆனா அவளுக்கு ஏதாவது வசதி செஞ்சு கொடுத்தா ஊர்ப்பல்லுல விழுவா என்று யோசனையா இருக்கு..." என்றார்.

"அது தான் தம்பி நானும் யோசிக்கிறேன்" என்றார் ராசியண்ணன்.

வெகுவாகத் திட்டம் போட்டு ஐம்பது மைல் தொலைவில் உள்ளடங்கிய கிராமத்தில் அவளுக்கென்றே பத்து ஏக்கர் நிலம் வாங்கிக் கொடுத்து ஒரு நல்ல பங்களாவும் கட்டிக் கொடுத்தார்.

பாதுகாப்புக்கும் குறைவில்லாமல் ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்தார். அரசல்புரசலாக உறவுக்காரர்களுக்குத் தெரிந்த போதும் யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை.

தனியான நேரங்களில் அவரை வேண்டிய அளவுக்கு குறைவில்லாமல் கவனித்துக் கொண்டான் கற்பகவல்லி. ஆனால் நாளாக ஆக மெல்ல ஒரு கர்வம் வளர்ந்தது.

"என்ன... கொஞ்சம் வசதியில்லாத இடத்தில் பொறத்திட்டேன். இல்லைன்னா நீங்களும் எனக்கு உரிமை குடுத்திருப்பீங்க" என்பான்.

அவர் சிரித்துக் கொள்வார்.

"பொறு! கற்பகம். மெதுவா பூமணிகிட்ட பேசறேன். அவ சரின்னு தான் சொல்வா. ஊரறிய தாலி கட்டறேன்" என்பார்.

"ம்... நான் அந்த பெரிய விஷயங்களையெல்லாம் கேட்கலை சாமி..." என்பாள்.

ஆனால் அந்த ஏக்கம் இருக்கிறது என்பதை மெல்ல வெளிப்படுத்தி விடுவாள்.

"என்ன கற்பகம். எத்தனையோ டென்ஷனுக்கு நடுவே உன்னை பார்க்கணும்னு ஒடோடி வர்றேன்" என்பாள் நதர்சியமாக.

"பார்த்திட்டங்கல்ல... போங்க..." என்பாள்.

"போயிரட்டுமா" என்று அவரும் எழுவார். ஆனால் அவரைப் போக விடாமல் செய்ய அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

இதற்கிடையில் வேறொரு திருப்பம் நிகழ்கிற மாதிரி இருந்தது.

ஒரு நாள் போன் செய்தார்.

"கற்பகம்! பூமணிக்கு கொஞ்சம் உடம்பு தேறுகிற மாதிரி இருக்கு. நான் கொஞ்சம் அவளோட இருக்கணும். அதுக்காக நீ பயந்துடாதே. நான் அப்பப்ப வர்றேன்" என்றார்.

தொடர்ந்து மூன்று மாதங்கள் வரவேயில்லை. இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் தான் அவர் சுய அலசலில் ஆழ்ந்தார் என்று சொல்ல வேண்டும்.

கற்பகம் தான் நினைத்த மாதிரி இல்லை. வேறு விதமான வார்ப்பு என்பது புரிந்தது.

தெரிந்தோ தெரியாமலோ பெருமளவு சொத்துக்கள் அவர் மனைவி பெயரிலேயே வைத்திருந்தார். அதை ஒரு நாள் விசாரித்து தெரிந்து கொண்டாள்.

அவ்வப்போது அதைப்பற்றியும் லேசாகப் பேசுவாள். உடனே சும்மா... தெரிஞ்சிக்கிறதுக்காகத்தான் கேட்பேன்... தப்பா எடுத்துக்காஜீங்க என்பாள்.

அவர் தப்பாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டார் என்று புரிந்தாலே பணிந்து போய் விடுவாள். அன்றைக்கெல்லாம் வரூகிற நாட்களிலும் அவர் கோபத்தைத் தணிக்கிற மாதிரி பேசுகிற வித்தைகளையும் தெரிந்து வைத்திருந்தாள்.

வேகமும் ஆர்ப்பாட்டமும் மிக்க அவளது உறவு முதலில் பிடித்திருந்தாலும் மெல்ல மெல்ல அதில் சுவாஸ்யம் போய் விட்டது.

காதலும் காமமும் அடிப்படையில் ஒன்று தான் என்றாலும் அவருக்குள்ளே இருந்து ரசனை மிக்க மனிதன் எழுந்தான். அவரையும் தட்டி எழுப்பினான்.

காமம் கவிதை போல் கையாளப்படும் போது தான் அது காதலாகிறது. அத்தகைய காதலில் உணர்வுகள் ஆராதிக் கப்படுகிறது. பேயாட்டம் போடுவதில்லை என்பது புரிய ஆரம்பித்தது.

ஆக்ரோஷமான உறவுகள் இப்போது அவருக்கு வெறுமையாகத் தோன்றியது. ஆனாலும் தொட்டு விட்டோம். கடமை இருக்கிறது என்று தேற்றிக் கொண்டார்.

மெல்ல பூமணியின் உடல்நிலை தேறவே மகிழ்ச்சி அடைந்தார். இப்போதும் தாம்பத்யம் நடத்துகிற அளவுக்கு இல்லை என்றாலும் பூமணி எழுந்து நடமாடுவது அவருக்கு தெம்பாக இருந்தது.

இப்போதெல்லாம் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை வந்தாலும் ஒரே நாள் தங்கி விட்டு புறப்பட்டு விடுவார்.

கற்பகவல்லிக்கு உணவுக்கோ உடைக்கோ பணத் துக்கோ கூட பஞ்சமில்லை.

அவ்வப்போது ராசியண்ணன் போன் செய்வார். எப்ப வாவது ஒரு முறை வந்து பார்ப்பார். ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறையோ இரு முறையோ வந்து பார்ப்பார். கற்பகம் இப்போது கோபத்தில் ஆழ்ந்தான். கருவேப்பிலை போல் தன்னைப் பயன்படுத்துகிறார்களோ என்று தோன்றியது.

ஒரு நாள் துணிச்சலாக ஒரு காரியம் செய்தான்.

"கிருஷ்ணசாமிக்கு போன் செய்து நான் அக்கா அவங்களை பார்க்கணும்" என்றான்.

"கற்பகம்! அவகிட்ட எதுவும் நீ பேச வேண்டாம். நான் பேசிக்கிறேன்" என்றார் பதட்டமாக.

"ஐயோ! நீங்க எதுக்குப் பயப்படுறீங்க. நான் சும்மா வந்து பார்க்கணும்" என்றான்.

"பரவாயில்லையே! இவளுக்கும்கூட உணர்வுகள் இருக்கிறதே." என்று எண்ணிக் கொண்டார். ஒரு ஏற்பாடு செய்தார்.

ராசியண்ணனோடு கூட அகஸ்மாத்தாக வருவது போல் வந்தான்.

மாளிகை போல் இருந்த வீட்டைப்பார்த்து பிரமித்துப் போனான். அங்கேயிருந்த வேலையாட்கள் எண்ணிக் கையையும் வசதிகளையும் பார்த்து அவள் அடி வயிற்றில் பந்தாக பயம் கிளம்பியது.

ஆகா... நாம் கால் வைத்த இடம் லேகப்பட்ட இடம் அல்ல... பெரிய கழல் என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

பிரமிப்பு அடங்காதவளாகவே ஊர் வந்து சேர்ந்தாள்.

12

காரில் வரும்போது அந்த இரண்டாம் நாள் அவர் மனத்தில் ஓடியது.

ஒரு நிமிடம் உற்றுப் பார்த்தார்.

"என்ன கற்பகவல்லி!"

"இல்லே! ஐயாவுக்கு ஏதும் வேணுமா" என்று கேட்டாள்.

"இன்னைக்குமா?"

"ஆமா! உங்களோட வசதிகளை நான்தான் கவனிக் கணும்னு ராசி ஐயா..."

"சொன்னாராக்கும்."

"ஆமா!"

"கற்பகம். நான் ரொம்பக் குழப்பத்தில் இருக்கேன். இது அவசியமானனு எனக்குக் கவலையா இருக்குது."

அவள் உறுதியான பார்வையுடன் நின்றாள். அவரும் ஒரு நிமிடம் பார்த்தார். ஒரு பெருமூச்சு விட்டார்.

"கற்பகம். இது விளையாட்டு விஷயமில்லே! எனக் கென்ன நான் ஆம்பிளை! என்னை எவனும் பேச மாட்டான். உன்னை..." என்று முடிக்கு முன்னே அவள் குறுக்கிட்டாள்.

"அய்யா வெட்டார வெளியில எந்த நிழலுமில்லாம எந்தக் காக்கா வேண்ணாலும் எச்சத்தை வீசிட்டுப் போற

மாதிரி தின்னுவிட்டிருந்தவனுக்கு ஆலமர நிழல் கிடைச்சாக் கசக்குங்களை?"

அவள் பேச்சுத் திறமை பார்த்து அவருக்குள் மறுபடியும் ஆச்சரியம்தான் தோன்றியது. வயதிலும் அவள் பொருத்தம்தான் என்று தோன்றியது. ஆனால் எல்லா மனிதனுக்குள்ளும் இருக்கிற நியாயவாதி அவருக்குள்ளும் இருந்தான். இவன் தனது பங்கைச் சரியாகவே செய்தான். கேள்விகளை எழுப்பிக்கொண்டே இருந்தான். அதன் பலனாகவோ என்னவோ அவருக்குள் செய்தது சரியா என்ற கவலை வாட்டியது.

"கற்பகம். நான் தப்புப் பண்ணிட்டேனோன்னு ஒரே உறுத்தலாவே இருக்கு."

"போ!" கற்பகம் என்றார்.

அவள் பக்கவாட்டுக் கதவு வழியாக வெளியேறினாள். இந்த ஹாலில் நடந்தவள் அங்கேயே படிகளில் அமர்ந்தாள்.

அந்தப் பண்ணைக்குள் அவள் சுவாதீனமாக வந்து போகிறவள் என்பதால் அவளுக்கு அங்கே அமரத் தயக்கமாக இருக்கவில்லை.

கள்ளத்துக்குக் கையை முட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு அமர்ந்தாள்.

"இது எவ்வளவு பெரிய வாய்ப்பு. இவ்வளவு பெரிய இடத்தோடு கிடைத்த தொடர்பு நிலைத்தால் அது எவ்வளவு பெரிய அதிர்ஷ்டமாக இருக்கும். போகிற வருகிற சின்னப் பயல் எல்லாம் இப்போது வீசிப் போகிற இளக்காரப் பார்வை இருக்காதல்லவா? யார் சொன்னது? அப்போதும் தான் இருக்கும். ஆனால் அதில் பயம் கலந்து இருக்கும். அப்புறம் தான் எஜமானியைப் போல் இந்தப் பண்ணையை நிர்வாகம் செய்யலாம்."

பாதுகாப்புக் குறித்த அவளுடைய அச்சம் மற்ற எல்லா வற்றையும் ஒதுக்கித் தள்ளியது.

கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாவிட்டால் உன்னைப் போன்ற முட்டாள் இந்த உலகத்தில் இருக்க மாட்டான் என்று உன்மனது எச்சரித்தது.

எழுந்தாள். லேசாகத் திறந்திருந்த கண்ணாடிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

தேற்றுப் போலவே இன்றும் அமர்ந்து கொண்டாள். அவரது படுக்கையறைக்குள் நுழையவில்லை.

சற்றுக் கழித்து உள்ளுணர்வு உந்த நப்பாசையோடு வெளியே வந்தார்.

"கற்பகம்!" என்றார் குழைந்த குரலில்.

அவள் பரபரப்பாக எழுந்து நின்றாள்.

"நேத்தே தீர யோசிச்சுட்டுத்தானுங்க வந்தேன்" என்றாள்.

அவளே அறை நோக்கி நடந்தாள்.

பெண்ணின் சாகசத்துக்கு முன்னால் அவரது ஆளுமையும் அறிவின் வீச்சும் கலகலத்துப் போயின.

எப்படியும் அடிக்கடி வந்து போனவர் இடையிலே வெகுநாட்கள் வரவில்லை.

அரசல் புரசலாகப் பேச்சுக்கள் அடிபட்டாலும் யாரும் எதுவும் நேரடியாகப் பேசவில்லை.

அவளும் எதையும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

எல்லாருக்கும் அவளிடம் பயம் கூடத் தோன்றியது.

அதிலும் நிலம் வாங்கிக் கொடுத்தவுடன் அவளுக்குத் தன் முடிவு குறித்துப் பெருமையாகப் போனது.

ஆயுள் முழுக்கத் தலைகீழாக நின்றாலும் தன்னால் இப்படி சொத்தை சம்பாதிக்க முடியுமா என்று பெருமையாக எண்ணிக் கொண்டாள்.

ஒரு நாள் ராசியண்ணன் "ஏன் கற்பகம். அவரு வந்துட்டுப் போயி ரெண்டு மூணு மாசமாச்சுங்கறே? வறியா? போய்ப் பாத்துட்டு வந்தீர்லாம்" என்றார்.

அதனால்தான் போன் செய்து கேட்டாள்.

தன்னுடைய உறவுக்காரப் பெண்மணி என்று சொல்லிக் கொண்டு அழைத்துப் போனார் ராசியண்ணன்.

அந்த நேரத்தில் மனக்குழப்பத்திலிருந்த கிருஷ்ணசாமி யும் இப்போது ஆனது ஆகிவிட்டது என்று ஒருவிதத் தெளிவுக்கு வந்திருந்தார்.

"பூமணி! நம்ம ராசியண்ணனுக்கு உறவு" என்று அறிமுகப்படுத்தினார்.

பூமணி கொடுத்த புடவை வளையல் எல்லாவற்றையும் பவ்யமாகப் பெற்றுக் கொண்டு வந்தாள். வழி முழுக்க பேஸ்து அடித்தாற்போல் இருந்தாள்.

"என்ன கற்பகம்!" என்றார் ராசியண்ணன்.

"ஐயா. இடம் தெரியாம மாட்டிகிட்டமோன்னு பயமா இருக்கு. எவ்வளவு பெரிய இடம் அது தெரியாம அவரு கிட்டே போய் எவ்வளவு வாயடிச்சுகிட்டிருந்திருக்கேன்" என்றாள்.

ராசியண்ணன் சிரித்தார். "பாத்து இனிமே பதனமா இருந்துக்க. ஒழுங்கா இருந்தீன்னா உனக்கு வேண்டியது எல்லாம் நடக்கும்" என்றார்.

அவள் கசப்புடன் எண்ணிக் கொண்டாள். "ஆனா கல்யாணம்னு ஒண்ணு மட்டும் நடக்காது" என்று.

"என்ன புள்ள நல்லாயிருக்கியா" என்ற கிருஷ்ணசாமி யின் குரல் கேட்டு ஒரு நிமிடம் படபடப்பானாள் கற்பகம்.

"ஐயா! நல்லாயிருக்கனுங்க. நீங்க தான் நான் இருக்கறதையே மறந்திட்டீங்க" என்றாள், ஆதங்கம் தொனிக் கும் குரலில்.

"உன்னை மறக்க முடியுமா? இங்க நிறைய வேலை. பூமணி கொஞ்சம் தேறிடுச்சு. அது கூடவும், புள்ளை கூடவும் இருக்க வேண்டியிருக்கு. வர்றேன்... வர்றேன். நேரம் கிடைக்கும் போது. ஏன் என்னமோ சுரத்தே இல்லாமல் பேசறே. என்னாச்சும் குறையா?" என்றார்.

"எனக்கென்னங்க குறை? வயித்துக்குச் சோறு... உடுத்திக்க துணி... எல்லாந்தான் இருக்கு" என்றாள். முடிக்காமல் விட்டது போல் திறுத்தினாள்.

"வேற என்ன வேணுங்கறே..."

"வேற நான் என்ன கேட்பேங்க. அப்பப்ப தலையை காட்டிட்டுப் போனா..." என்று இழுத்தாள்.

அவர் சிரித்தார்.

"வர்றேன்!" என்றார்.

மறுநாளே வந்தார். ஆனால் ஒரு நாள் இரவு தங்கி விட்டு அன்றைக்கே புறப்பட்டு விட்டார்.

அவளுக்கு வித்தியாசம் புரிந்தது. வெளிப்படையாக சொல்லவும் செய்தார்.

"அம்மிணி! இதுவரைக்கும் பூமணிக்கு உடம்பு சரியில்லை. அவளே கவலைப்படறாங்கற ஒரு சமாதானம் மனதுக்குள் இருந்தது. ஆனா... இப்ப பெரிய உறுத்தலா இருக்கு புள்ள... நீ வருத்தப்படுறியேனுதான் வந்தேன்" என்றார்.

புறப்பட்டுப் போய் விட்டார்.

இப்போது அவளுக்கு நகைக்கும் துணிமணிக்கும் பஞ்சமிருக்கவில்லை. ஆனால் மனது? அதற்கு நிறைவு ஏற்படவில்லை.

பள்ளியில் படிக்கும் போதே அவள் துறுதுறுப்பானவள். புத்திசாலி. இப்போது அவளது புத்தி அவளை கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தது.

அவளுக்கு நேரம் இருக்கும்போது... வசதிப்படும் போது... அவர் வருவார். ஆனால் தனக்கே தனக்கென்று இருக்கப் போவதில்லை. தான் வெறும் வசதிப்பொருள் மட்டும்தானா? என்று.

முப்பது வயது வரை தெருப்பாய் இருந்தவள் தான். அவளுக்கு ஏக்கங்கள் இருக்கவில்லை. பட்டாம்பூச்சி போல் சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

இப்போது வாழ்வின் மற்றொரு பக்கம் அவளுக்கு காட்டப்பெற்று விட்டது. ஆனால் சர்க்களில் நீர் யானைக்கு காட்டப்படும் பயிர் வகைகள் போல் வசதிகள் அவளது முகத்தின் முன்னாலே நீட்டப் பெறுகின்றன. அவள் அதைப்பார்த்து வாயை பிளந்தபடி வாழ்க்கையின் பின்னாலே போக வேண்டுமா? எல்லாரையும் போல் உரிமையாக வாசலில் தின்று வழியனுப்ப முடிகிறதா? உலகத்தைப் பொறுத்தவரை அவள் திருமணமாகாதவள். ஆனால் எல்லாருக்கும் தெரியும். அவள் செல்வி அல்ல என்று.

இப்படியெல்லாம் எண்ணங்கள் தோன்றத் தோன்ற அவளுக்கே அதிர்ச்சியாகிப் போனது. இன்றும் என்னன்னவோ தோன்றியது.

பூமணியம்மாவுக்கு உடல்நலமே சரியில்லை என்றாலும் அவள் தான் உரிமைக்காரி.

ஆனால் தான்... தனக்கு என்ன இடம்...

முதன்முதலாக சொத்துக்கள் எல்லாம் பொருளற்றவைகளாகத் தோன்றின.

ஏதோ ஒரு கூலிக்காரனுக்கு மனைவியாய் போயிருந்தால் கூட, அவன் குடிகாரனாக இருந்தால் கூட அவன் மனைவி என்று சொல்லிக் கொண்டு வெளிப்படையாக நடமாடி இருக்கலாம் என்ற எண்ணம் இப்போது தோன்றியது.

முதலில் இளப்பமாகத் தோன்றிய விஷயங்கள் எல்லாம் இப்போது உயர்வாகத் தோன்ற ஆரம்பித்து விட்டது.

உள்ளார்ந்த ஏக்கம் வேறு விதமாக நிறைவுகளை நாடியது. ஒவ்வொரு முறையும் கிருஷ்ணசாமி வரும் போது விலை உயர்ந்த பரிசுகள் தர வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட ஆரம்பித்தது.

முதல்முதலாக காதுக்கு கல் பதித்த கம்மல் வாங்கித் தந்தபோது வாயைப் பிளந்து கொண்டு "இது ரொம்ப விலையாய் இருக்கும் போல இருக்கே" என்று வியந்து போனவள் இப்போதெல்லாம் கல் அட்டிகை, காசு மாலை, நெக்லஸ் எல்லாவற்றையும் எந்த உணர்வும் காட்டாமல் வாங்கி வைத்துக் கொண்டாள்.

இதனால் எல்லாமும் கூட கிருஷ்ணசாமியும் தன் மனைவியுடன் அவளை ஒப்பிட ஆரம்பித்தார்.

"பரவாயில்லீங்க... எனக்கொண்ணும் வேண்டாம்" என்று எப்போதும் மறுக்கும் பூமணியையும் கண்களில் பளபளப்பு தெரிய நகைகளையும் பணத்தையும் வாங்கி பத்திரப்படுத்திக் கொள்கிற கற்பகவல்லியையும் அவர் மனது அவரையும் மீறி ஒப்பிடும். அதனாலோ என்னவோ அவர் வந்து விட்டுப் போன பிறகும் கூட ஒரு உள்ளார்ந்த ஆர்வம் இல்லாமல் போனது.

அப்போதும் கூட கிருஷ்ணசாமி அதைத் தப்பாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. சரி... ஆரம்பகட்ட வேகம் வடித்து விட்டது. இனி எல்லாவற்றிலும் ஒரு நிதானம் வரும். தனக்கு வந்தது போல என்று தப்புக் கணக்கு போட்டுவிட்டார்.

தீறு பூத்த நெருப்பாய் அவளுக்குள் ஒரு கனல் கனல் இக் கொண்டிருந்ததை அறியாமல் கிருஷ்ணசாமி அந்தப் பெரிய தவறைச் செய்தார்.

எல்லா விஷயங்களுக்கும் இரண்டு பக்கங்கள் இருக்கும். சில சமயங்களில் மூன்று நான்கு பக்கங்கள் கூட இருக்கக் கூடும் என்ற உண்மை அவருக்குத் தோன்ற வில்லை.

தோன்றிய போது எல்லாம் கைமீறிப் போயிருந்தது. அவமானத்தில் அவர் புழுங்கிச் சாக வேண்டியது மிகுந்தது.

13

“அம்மணி! நம்ம பிரண்டு... ஸ்கூல் மேட் ஏதோ ஆராய்ச்சியாம். ஒரு இரண்டு மாசம் தங்கியிருப்பான் நல்லா பாத்துக்க” என்று போன் செய்தார் கிருஷ்ணசாமி.

அவளும் அவர் வருகைக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்த நண்பர் வந்தபோது அவளுக்கு கொஞ்சம் ஆச்சரியமாகவே இருந்தது.

டீ சர்ட் போட்டுக் கொண்டு கலகலச் சிரிப்புடன் வந்தார் குமாரசாமி.

“ஐ ம் குமாரசாமி...! உங்க முதலாளியோட நண்பர்” என்றார்.

அவள் பதவிசாக வரவேற்றாள்.

“ஆமாங்க... ஐயா போன் பண்ணினாங்க...” என்று உப சரித்தாள். “கெஸ்ட் ஹவுசில் தங்கிக்கலாங்க” என்றாள். அழைத்துப் போனாள்.

“வாவ்! பியூட்டிபுல் அன்ட் காம்பாக்ட்” என்று பாராட்டிக் கொண்டார்.

“ஐயா! இந்த கெஸ்ட் அவுசுக்கும் அந்த வீட்டுக்கும் இன்டர்காம் கனெக்ஷன் இருக்குங்க... ஒரு போன் அடிச்சா போதும்... எது வேணுமோ அனுப்பி வைக்கிறேனுங்க. ரெஸ்ட் எடுங்க” என்றாள்.

“ஓ! தாங்க யூ! தாங்க யூ! நான் இன்னைக்கெல்லாம் ரெஸ்ட் எடுக்கிறேன். நாளைக்கு வெளியே போக வேண்டியதிருக்கும். எனக்கு டிபன், சாப்பாடு எது தேவைன்னாலும் முன்கூட்டியே சொல்லிடறேன். இன்னைக்கு அப்கோர்ஸ் ஃபுல் டே இங்க தான் ஸ்டே பண்ணப் போறேன். ஆனா மார்னிங் எதுவும் தேவையிருக்காதுன்னு நினைக்கிறேன். ஏன்னா நான் ஐ ம் லெரி டயர்டு. நல்லா தூங்கணும்... அப்புறம் மத்தியானமா சாப்பாடு ஒகேயா?” என்றார்.

அவள் புன்னகைத்தாள்.

“அப்படியே... இடையிலே பசிச்சாக் கூட யோசிக்க வேண்டாம். எப்பவும் பிரிட்ஜில் மாவு இருக்கும். சட்டுன்னு தோசை வாரத்து குடுத்துருவேன்” என்றாள்.

அவர் சிரித்தார்.

"தோசை தானே! சிம்பிள் டிபன்னு சிரிக்கிறீங்களே" என்றான்.

"சேச்சே! அப்படியில்ல. இந்த இடத்துல குக்கிராமத்துல இப்படி ஒரு இடம் கிடைக்கும்னு நான் நினைக்கவே இல்லை. இதுல ஒரு டம்ளர் வறக்காபி கிடைச்சாக் கூட தேவையிர்தம் தானில்ல. கிருஷ் எல்லா பிரச்சினைக்கும் ரொம்பவும் சிம்பிளாவே விடை வைச்சிருக்கானே" என்றான்.

சிரித்துக் கொண்டே சட்டையைக் கழற்றி வேறுங்கரில் மாட்டினார்.

அவன் சட்டென்று பார்வையை திருப்பிக் கொண்டான். ஒருகணம் அவர் பார்வை சுருங்கி விரிந்தாற் போல் இருந்தது. கூச்சத்துடன் வேறு எங்கோ பார்த்துக் கொண்டு தின்ற அவன் "வ்ஹேனுங்க" என்று நகர்வதைப் பார்த்து அவர் தனக்குள் புன்னகைத்துக் கொண்டார்.

இராதேயும் சிறுத்தை போல் அவர் பார்வை முதுகைத் துளைத்ததை அவன் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

"ஆகா... மோர் என்ன இவ்வளவு டேஸ்டா இருக்கு என்றார்.

"மோர்ல என்னங்க சார் டேஸ்ட்! தயிரைக் கடைந்தா மோர்!" என்று புன்னகைத்தாள் கற்பகம்.

"ஆமாமா... ஆனா அதை இப்படி லேசா பச்சையிளகாய், கருவேப்பிலையெல்லாம் போட்டுக் காரசாரமா மனக்குப்பிடிச்ச மாதிரி குடுக்கிறீங்களே! அது எவ்வளவு நல்லாயிருக்கு. பை தி பை உங்க முழுப் பேர் என்ன? கற்பகவல்லியா? ஐ வில் கால் யூ வல்லி... அது தான் பொருத்தம். வல்லின்னா என்ன அர்த்தம்னு தெரியுங்

களா... கொடி... ஆமா கொடின்னுதான் நினைக்கிறேன்.... நான் சொன்ன அர்த்தம் கரெக்டோ என்னமோ நீங்க கொடி மாதிரி இருக்கீங்க."

அவன் குளிர்ந்து போனான்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் இயல்பான பேச்சு... சிரிப்பு என்று கழிந்தது. ஆனால் திடீரென்று சமையல்கார அம்மாவுக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் போனது.

ஊருக்குப் புறப்பட்டார்.

அந்த அம்மாவுடைய மகன் தான் ஒரு உதவியாளன் போல் இருந்தான். அவனும் கிளம்பினான்.

அந்தத் தோட்டத்திலேயே முன்பு காவலுக்கு இருந்த ஒரு கிழவனைப் பத்து நாட்களுக்கு காவலுக்கு வைத்து விட்டு கிளம்பினார்கள்.

"இந்த ஆளை காவலுக்கு... வைச்சு... இந்த ஆளு என்னத்த காவல் வேலை பார்ப்பாரு...?" என்று கடுப் பாணாள் கற்பகவல்லி.

"அம்மா கொஞ்சம் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கிங்க... அவ சரத்துக்கும் பாதுகாப்புக்கும்தான் அந்த ஐயா இருக்காங்கனே. பகல் நேரத்துல பண்ணையாளுங்க இருப்பாங்க" என்று கெஞ்சினாள் சமையல் கார அம்மாள்.

கற்பகவல்லிக்கு லேசாக மனம் இளகியது.

"சரி! சரி! இந்த ஆளு பேரென்ன? தாத்தா உன் பேரென்ன" என்று கேட்டாள்.

"ம்... என்ன கேட்கிறீங்க" என்று இடது காதில் கையை வைத்துக்கொண்டு முகத்தை முன்னால் நீட்டிக் கொண்டு கேட்ட விதத்திலேயே தெரிந்தது அவனுக்கு காது கேட்காது என்று.

சத்தம் என்று முணுமுணுத்தாள். இன்னும் கடுப்பாளாள். உடனே ஒரு வேலை செய்தாள்.

கிருஷ்ணசாமிக்கு போன் செய்து நிலவரம் சொன்னாள். அவர் குமாரசாமியிடம் பேசினார். "சரிப்பா... ஐ வில் டேக்... டோன்ட் வொர்ரி" என்று குமாரசாமி உத்தரவாதம் கொடுத்துவிட்டு அவள் கையில் ரிசீவரைக் கொடுத்தார். "சரிங்க... சரிங்க" என்றாள். ஒத்துக் கொண்டாள்.

முப்பது வரையிலும் திருமணமாகாத போதும் நெருப்பாக நடமாடியவள் என்பதால் கிருஷ்ணசாமி நண்பனிடம் பாதுகாப்பு கொடுக்கும்படி துணிவாக வேண்டிக் கொண்டாள். அவரும் யதார்த்தமாகத் தான் ஒத்துக் கொண்டார்.

இளங்காலைப் பொழுது இதமாக இருந்தது.

கற்பகவல்லியின் பங்களாவுக்கு முன்னால் கூட்டி முடித்து விட்டு திரும்பினாள்.

வெள்ளையன் அது தான் அந்த கிழவனின் பெயர். கொண்டு வந்து கொடுத்த பால் சொம்பை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே போனாள். மூன்றாவது படியில் ஏறியவன்... எதேச்சையாய் திரும்பியவள் அந்தக் காட்சியைக் கண்டாள்.

குமாரசாமி ஜாகிங் செய்து கொண்டு வந்தார். பங்களாவை நோக்கி ஓடி வந்தவர் அவள் போட்டிருந்த கோலம் பார்த்து தின்றார்.

"தட்ஸ் பியூட்டிஃபுல்" என்று ரசித்தார்.

வேர்த்து விறுவிறுக்க அவர் நிற்பது கண்டு அவள் பக்கி டவல் ஒன்று கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அவர் அங்கேயே துடைத்துக் கொள்வதைப் பார்த்து லாவகமாக விட்டுக்குள் போய் விட்டாள்.

அவரோ சுவாதீனமாக உள்ளே வந்து காபி வாங்கி குடித்தார்.

எட்டு மணி வாக்கில் இன்டர்காமில் அழைத்து கேட்டாள். "சார்! என்ன டிபன் வேணும்" என்று.

"எனித் திங்... சிம்பிளா... உப்புமா இருந்தாக் கூட போதும்" என்றார்.

"சரிங்க சார்" என்று நகர்ந்தாள்.

எதிர்பாராத விதமாக பக்கவாட்டு கதவு வழியாக உள்ளே வந்தார்.

அவள் மெல்லவும் முடியாமல் முழுங்கவும் முடியாமல் வரவேற்றாள்.

"ஓ! உப்புமா தயாராகுதோ" என்று எட்டிப்பார்த்தார்.

அந்த இடைவெளியில் அவள் கையை உதற அவள் கையில் இருந்து இரண்டு சொட்டு தண்ணீர் வாணலியில் விழுந்தது. தண்ணீர் பட்டவுடன் கடுகு படபட வென்று குதித்தது. இரண்டு மூன்று கடுகுகள் சிதறலாக தெரித்தன.

அதில் ஒரு கடுகு சூடாக அவள் கழுத்தில் பட்டு விடவே எரிச்சலில் உஷ் என்று முணங்கினாள்.

அந்த சமயத்தில் சட்டென்று அவர் கடுகைக் கையில் தொட்டு எடுத்தார். கொஞ்சம் தண்ணீர் எடுத்து கடுகு பட்ட இடத்தில் தடவினார்.

"மேடம்... எப்பவும் ஏதாவது சூடா இந்த மாதிரி பட்டால் உடனே குளிர்ந்த தண்ணீரை அந்த இடத்தில் ஊற்றினிங்கன்னா பெரிசா புண்ணாகாது" என்று பேசிய படியே மறுபடியும் தண்ணீரைத் தடவினார்.

"சார்! பிளீஸ் கையை எடுங்க" என்று அவள் தவிக்க அவர் கையை எடுத்தார்.

குறும்பாகப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

"என் டிஸ்டர்ப் ஆகிறீங்க?" என்றார்.

"சார்! யாரும் பார்த்தா... தப்பா நினைப்பாங்க" என்றான்.

"இங்க வந்து யார் பார்க்கப் போறாங்க. நாம ஒண்ணும் தப்புப் பண்ணலையே" என்றார்.

ஒருவிதமாக சிரித்தார். அப்போது மட்டுமல்ல. அடுத்த நாளும் கூட அது போலவே சிரித்த மாதிரி இருந்தது.

அவளுக்குள் லேசாக ரீதி கிளம்பியது. அந்த விதமான சிரிப்பு அவளுக்குப் பிடித்த மாதிரியும் உணர்ந்தான். தனது உணர்வுகள் குறித்து தானே பயந்து போனான்.

அக்கறையோடு அவள் சமைத்துக் கொடுத்த உணவு வகைகளை அவர் பாராட்டிய விதம் அவளுக்குப் பிடித்தது.

கிருஷ்ணசாமியிடம் இருந்து அந்த மாதிரி இயல்பான பாராட்டுக்களே வராது. முதலாளி என்ற தோரணையிலே இருப்பார்.

விளையாட்டுப் பேச்சுக்கள், கெஞ்சல்கள் போன்ற விஷயங்களே இருக்காது. அவளும் பணிவாகவே இருப்பாள். என்றைக்கு இருந்தாலும் அவர் முதலாளி தானே. தான் வேலையாள் தானே என்ற பயம் உள்ளார்குள் இருந்து கொண்டே தான் இருந்தது.

பூரிக் கிழங்கு ரூப்பர் என்று சப்பு கொட்டிக் கொண்டு சாப்பிட்டார்.

"எப்பப் பாரு... ஊர் சுத்தறேனா? இப்படி ஆற அமா வீட்டுச் சாப்பாடு எங்க வீட்டுக்குப் போனாத்தான்."

"ஓ! சார் என்ன வேல பார்க்கறீங்க?"

"வேலை பாக்கலை! ஆராய்ச்சி பண்ணறேன். விவசாயத் துல ஆராய்ச்சி. அது சம்பந்தமாகத்தான் இங்கே பக்கத்துல

ஒரு விவசாய காலேஜ் இருக்கில்லே! அங்க ஒரு ஆராய்ச்சி கட்டுரை படிக்கணும்" என்றார்.

"அதெல்லாம் எனக்கு எங்கே புரியப்போகுதுங்க?"

"அப்படியெல்லாம் இல்லே! யாருக்கு வேண்ணா, எதை வேணுன்னாலும் சொல்ற விதத்தில் சொன்னா புரியும்" என்றவர் திடீரென்று அவளிடத்தில் கேட்டார்.

"என் வல்லி நான் ஏதாவது பர்சனலா கேட்டா கோவிச் கக்குவியோ?"

"இல்லைங்க சார். கேளுங்க. என்னையும்தான் அப்படியெல்லாம் கேள்வி கேட்கிறதுக்கு யாரு இருக்காங்க" என்றான். அதில் தெரிந்த தனிமை உணர்வும், வேதனையும் அவர் மனத்தைத் தொட்டது போலும்.

ஒரு நிமிடம் உற்றுப் பார்த்தார்.

"உனக்கும் கிருஷ்ணசாமிக்கும் என்ன உறவு?"

"சொந்தக்காரங்க" என்றான் எச்சரிக்கையான குரலில்.

அவர் கண்களில் ஒரு நிமிடம் குறும்பு மின்னி மறைந்தாற் போல் இருந்தது.

"நெருங்கிய சொந்தமா? தூரத்துச் சொந்தமா?" அவள் முகத்தில் கசப்பான ஒரு புன்னகை தோன்றி மறைந்தது.

"நெருங்கிய சொந்தம்தான். ஆனால் தூரத்துச் சொந்தமும் தான்" என்றான். கண்கள் கலங்கின, மறைத்துக் கொண்டு சமையல் அறைக்குப் போய் விட்டாள்.

அவரும் மெளனமாகச் சாப்பிட்டார். சற்றுக் கழித்து அவள் ஏதும் நடக்காதது போல் வெளியே வந்தாள். மெளனமாக பரிமாறினாள்.

"நான் நிறைய நாடுகள் சுற்றியிருக்கேன் வல்லி. பாரின்ல எல்லாம் பெண்கள் சுதந்திரமா இருக்காங்க...

விருப்பப்பட்டா கல்யாணம் பண்ணிக்கிறாங்க... பிடிக்கலையா பிரிஞ்சுறாங்க... சில சமயம் கல்யாணம் இல்லாமலே கூட வெளிப்படையா சேர்ந்து வாழறாங்க" என்று நிறுத்தினார்.

"அது அவங்க... கலாச்சாரங்க... இங்கே வெளிப்படையா சேர்ந்து வாழ்ந்தா.... பொண்ணுக்குத்தான் கல்லடி விழுகும்..." என்றாள் கற்பகவல்லி.

அவர் பெருமூச்சு விட்டார். "அது அப்படித்தான். அது சரி... நீ எப்பவாவது உன்னுடைய நிலைமை என்னன்னு யோசிச்சிருக்கியா?" என்றார்.

"சார்! உங்க கண்ணிலே அனுதாபம் தெரியுது. இது நான் தெரிஞ்சே ஏத்துக்கிட்டதுதான். உங்களுக்கு வறுமைன்னா என்னன்னு தெரியாதுங்க. பாதுகாப்பு இல்லை நிலைமைன்னா என்னன்னு தெரியாதுங்க. அந்த இரண்டும் எனக்கு இருந்ததுங்க... கௌரவமான நிழல் எனக்குத் தேவையிருந்ததுங்க... தேடிக்கிட்டேன்" என்றாள்.

"வருத்தம் இல்லையோ?"

"வருத்தம் இல்லைங்க... ஆனா ஏக்கம் இருக்கு...."

".....?!"

"எல்லாப் பொண்ணுகளையும் போல வீட்டுக்காரன் எப்பவும் கூட இருக்கிற அதிர்ஷ்டம், காலையில் வழியனுப்பி... சாயங்காலம் காத்திருந்து... அப்பப்ப உரிமையா சண்டை போட்டு... அதெல்லாம் எனக்கு இல்லீங்க..."

தீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள்.

"வல்லி! மத்தபடி வசதிகள் நிறைய இருக்கே."

"ஆமாங்க! நிறைய இருக்கு. நிலம் நீச்சு துணிமணி, நகைங்க எல்லாம் இருக்கு. கார் கூட வாங்கிக்கன்னாரு. நான் தான் வேண்டாம்னுட்டேன்..."

"மனசு நிறைவு... அது இருக்கா?!"

அவள் சற்று நேரம் மௌனம் சாதித்தாள். பிறகு எங்கோ பார்த்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

"உங்களுக்கு உங்க வாழ்க்கையில் இருக்கா?"

அவர் கடகடவென்று சிரித்தார். 'வெரி டிப்ளமாடிக்' என்றார். மறுபடியும் பெருமூச்சு விட்டார்.

"எனக்கும் அது இல்லைன்னுதான் நினைக்கிறேன். பாரேன் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு இது வரை தோணலை. ஆராய்ச்சி கண்டுபிடிப்புன்னு எதையோ தேடிக்கிட்டிருக்கேன். ஆனா... நான் லட்சியவாதி இல்லை. ரொம்ப ரொம்ப பலவீனங்கள் உள்ளவன்" என்றார்.

சாப்பிட்டு முடித்து விட்டதால் எழுந்து கை கழுவினார். அவள் டவலை நீட்ட வாங்கி துடைத்துக் கொண்டார்.

"சரி நான் வெளியே போறேன். கண்டிப்பா பகல் சாப்பாட்டுக்கு வந்துருவேன். இந்த டேஸ்ட்டான சமையலை மிஸ் பண்ண மாட்டேன். ஆனா என்ன வர்றதுக்கு இரண்டு மணிக்கு மேலே ஆகும். ஒ கேயா?"

அவள் தலையாட்டினாள்.

டைனிங் ஹாலை விட்டு வெளியே வந்தவர். ஒரு நிமிடம் நின்றவர் ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

"ஏன்... வல்லி! எப்பவாவது கிருஷ்ணசாமிக்கு போன் செய்து இப்ப உடனே வாங்க! உங்களைப் பார்க்கணும் வாங்கன்னு கூப்பிட்டதுண்டா? கூப்பிடறதுக்கு அதிகாரம் உண்டா? அப்படி கூப்பிட்டு அவர் உடனே வந்ததுண்டா?"

அவள் திகைத்தாள்.

அவர் புன்னகைத்தார்.

“ரொம்ப கஷ்டமான கேள்வியைத்தான் கேட்டுட் டேன்... இல்லே.... கவலைப்படாதே! நான் பதிலை எதிர்பார்க்கலை” என்றார்.

“பதில் என்கிட்டே இல்லே” என்று அவள் முணுமுணுப் பது அவர் காதில் விழுந்தாலும் விழாதவர் போல் நகர்ந்தார்.

14

கிற்பகவல்லி புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந் தாள்.

எப்படிப்பட்ட கேள்வியைக் கேட்டு விட்டார் குமார சாமி. உண்மை தானே? எப்போது வேண்டுமானாலும் தனது அன்பிற்குரியவர் தன் உதவிக்கு வருவார் என்று என்னுக்கிற உரிமை தனக்கு இருக்கிறதா? அதிலும் பூமணி அக்காவுக்கு உடம்பு சரியானதுக்கப்பறம் அய்யா வுக்கே வரவேண்டும் என்று தோன்றவில்லையே. அப் படியே வரும் போது ஏதோ ஒரு குற்ற உணர்வோடு வருகிறார்? அவசரமாகப் புறப்பட்டுப் போய் விடுகிறார். இது என்ன விதமான உறவு? இதில் எனக்கு என்ன விதமான உரிமை? என்று எண்ணி மாய்ந்து போனாள்.

இன்னொரு மனது கேட்டது. ‘சோத்துக்கே வழியில் லாம இருந்தவளுக்கு மனசுல இடம் கொடுத்து இவ்வளவு வசதியா வச்சிருக்காரே? அது பத்தலையா?’ என்று.

மனசுல இடம் குடுத்தா? இல்லை அப்போதைக்குத் தேவைகள் இருந்ததாலா? என்று இன்னுமொரு கேள்வி எழுந்தது.

கொஞ்சநேரம் வெளியே நடமாடினால் தேவலை போல இருந்தது. வெளியே இருந்த சிட் அவுட்டுக்கு வந்தாள். அங்கே ஒரு பக்கம் அந்த வயதான ஆள் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டு இருந்தார். அவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது.

நல்ல ஆளைக் காவலுக்கு வைத்துவிட்டுப் போயிருக் கிறார் சமையற்கார அம்மாள் என்று கோபமும் தோன் றியது.

மீண்டும் பங்களாவுக்குள் வந்தவள் தனது அறையில் இருந்து பக்கவாட்டில் செல்லும் சிட்டவுட்டுக்கு வந்தாள்.

சிலுசிலுவென்ற காற்று கசமாக இருந்தது. சற்று நேரம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கூடைச் சேரில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தாள்.

யாரோ சொடுக்குவது போன்ற சத்தம் கேட்டு கண் விழித்தாள்.

எதிரே குமாரசாமி நின்று கொண்டிருந்தார்.

“என்ன வல்லி தூக்கம் வர்லையா?” என்று கேட்டார்.

“இல்லே” என்றாள்.

அவள் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக ஒரே தாண்டலில் சிட்டவுட்டுக்குள் குதித்தார். இருந்த இன்னொரு கூடைச் சேரை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்தார்.

“வாட்ச்மேன்...!” என்று அவள் ஆரம்பிக்க...

“மனுஷன் அசந்து தூங்கறாப்ல. ஐயா புது இடத்துல தூக்கமே வரல. ஏதாவது மாத்திரை வாங்கிட்டு வந்து குடுங்கய்யா என்று கேட்டாப்ல. நான் தான் தூக்க மாத்திரை குடுத்தேன்” என்று சிரித்தார்.

அவளுக்குள் அச்சம் தோன்றியது. முகத்தில் மின்னி மறைந்திருக்க வேண்டும் போலும்.

"ஹலோ... ஹலோ... அப்படி ரொம்ப வில்லன் லெவ லுக்கெல்லாம் கற்பனை பண்ணாதீங்க. விருப்பமில்லாத யாரையும் தொடற வழக்கம் இல்ல!" என்றார். அவள் முகபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டாள்.

"ஏன்... தூக்கம் வரலே!"

"நீங்க யோசிக்கிற மாதிரி ஒரு கேள்விகேட்டுட்டீங்க..." என்றாள்.

"தட்ஸ் குட்!"

".....! எது?"

"யோசிக்க ஆரம்பிச்சுட்டீங்க அப்படிங்கறது ரொம்ப சந்தோஷம். ஆனா இப்ப யோசிக்கறது ரொம்ப ஆபத்தானது. திரேட்சாட் டேக்கன் அப்படின்னு ஒரு கவிதை படிச்சிருக்கேன். தேர்ந்தெடுக்கப் படாத பாதை. எப்போதும் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு அப்புறம் யோசிக்கக் கூடாது" என்றார்.

அவள் பெருமூச்சு விட்டாள். "யோசிக்கக் கூடவா கதந்திரம் இல்லை" என்றாள்.

அவர் ஒரு நிமிடம் உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு புன்னைக்கத்தார்.

"இருக்கு, நீங்க யோசிக்கிறது என்னான்னு வெளியே சொல்லாத வரைக்கும்..." என்றார்.

"நீங்க கேட்டது சரிதான்... குமார் சார்... உரிமைகள் இல்லாத உறவு சலிப்பாகத்தான் இருக்கு."

"அப்ப... கதந்திரத்தை நீங்களே எடுத்துக்க வேண்டியது தான்."

அவள் அதிர்ந்து போனாள்.

"ஆமாம்...! என்ன யோசிக்கிறீங்க...! எங்கிட்ட டேப் ரெக்கார்ட் இருக்கு... ஹோண்டா சிட்டி கார் இருக்குங்கிற

மாதிரி என் பொறுப்புல அழகான ஒரு பொண்ணு இருக்கா... எனக்குத் தோணும் போது. நான் விரும்பும் போது தான் போய் பார்ப்பேன்னு ஒரு மனுஷன் நடத்துகிட்டா..."

அவர் குரலில் கோபம் தெரிந்தது. அந்த கோபம் அவளை வீழ்த்துகிற அஸ்திரம் என்பது அவளுக்கு முதலில் புரியவில்லை.

அவளுக்கு இப்போது அப்படித்தான் தோன்றியது. கொஞ்ச நாளாகவே அவளுக்கு அப்படியொரு வருத்தம் இருந்தது.

"ரொம்ப நாளைக்கு முன்னாடி ஒரு வாரப் பத்திரிகையிலே ஒரு சிறுகதை படிச்சேன். அதுல ஒரு அரசன்... அவரோட அந்தப்புரத்துல அறுநூறு பெண்கள். அன்றைக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பெண்ணை சந்திக்கிறான். அவளோடு நேரம் கழித்த ராஜா கடைசியா உள்பேரென்ன என்று கேட்பார். அதோட கதையை முடிச்சிருந்தாங்க... ஆனா அந்தக் கதை என்னை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிடுச்சு" என்று நிறுத்தினார் குமாரசாமி.

அவள் கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. ஒரு பெருமூச்சுடன் எழுந்தாள்.

"சாரி... வல்லி! உன்னைக் கஷ்டப்படுத்துறதுக்காக நான் சொல்லலை. உன் வாழ்க்கை உன்னோட உரிமை. உன் சந்தோஷங்கள் நீ தேர்ந்தெடுத்ததா இருக்கணும்" என்றார்.

எப்படி ஒரே தாண்டலில் வந்தாரோ அதே போல மீண்டும் போய் விட்டார்.

கற்பகவல்லி உடனே தனது அறைக்குப் போக வில்லை. பார்வையை முன்னே ஓட விட்டாள்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை அவளுக்கு சொந்தமான நிலம் தான், இந்த பெரிய பங்களாவும் அவளோடது தான்.

ஆனால் பிறர் அறிந்தும் அறியாமலும் வந்து செல்கிற கணவர் அவளுடையவர் தானா?

அடி வயிற்றில் இருந்து கோபம் பொங்கியது.

அந்த தேரம் காலிங் பெல் ஒலித்தது.

திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

எழுந்து போய் கதவைத் திறந்தவள் நிஜமாகவே ஆச்சரியமடைந்தாள்.

கிருஷ்ணசாமி நின்று கொண்டிருந்தார்.

பரபரப்பாய் வரவேற்றாள். உள்ளே நுழைந்தார்.

ஆகிருதியும் இளமையும் கம்பீரமுமாய் நிற்கிற அவரைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவளுக்குள்ளே இருந்து பல்வேறு உணர்வுகள் பொங்கின.

அவர் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டு பொங்கிப் பொங்கி அழுதாள்.

“என்னோட நிலைமையையும் புரிஞ்சுக்க புள்ளே... நாலு பேர் என்னையும் உன்னையும் பற்றிப் பேசாம இருக்கணுமில்லே” என்று அடித்துப் பேசுகிற கிருஷ்ண சாமியிடம் அவளுக்குப் பேசவே முடியவில்லை.

சற்று கழித்து முணகுவது போல சொன்னாள். எப்படி இருந்தாலும் இந்த மாதிரி விஷயங்களைப் பற்றி பேசக் வராம இருக்காது என்று.

“பார்க்கலாம்... பார்க்கலாம்...” என்று அதைப் புறம் தள்ளி விட்டு வேறு விஷயங்களுக்குத் தாவினார்.

மறுநாள் காலையில் மீண்டும் தோட்டத்துக்குப் போய் விட்டு பிற்பகலில் வந்தார்.

குமாரசாமியும் கிருஷ்ணசாமியும் ஹாலில் அமர்ந்து கொண்டு கலகலவென்று சிரித்துப் பேசுவதை அவள் சற்றே ஆச்சரியத்துடன் தான் பார்த்தாள்.

“டே... கம்மாரா...! நீ பேசாம இருடா” என்று உரிமையாக பேசிக் கொள்வதும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

எப்போதும் அவருக்கு முன்பு நிற்பவர்கள் எல்லாரும் பவ்யமாகவும் பணிவாகவும் நிற்பதையே பார்த்தவள் என்பதால் அவளுக்கு இந்தக் காட்சி வித்தியாசமாக இருந்தது.

“அம்மிணி! இவனும் வசதியான ஆளு! ஆனா என்னமோ படிப்பு ஆராய்ச்சின்னு கல்யாணம் பண்ணாம காலம் கடத்தறான்” என்று இயல்பாக கற்பகத்திடமும் பகிர்ந்து கொள்வார்.

அவளும் இருவருக்கும் ஆர்வத்துடன் பரிமாறினாள். மறுநாள் காலையில் கிளம்பிப் போனதும் மீண்டும் வெறுமையுணர்வே சூழ்ந்தது.

ஏதோ அவசரமாக வந்து அவசரத்தில் போய் ஏதோ கடமையை நிறைவேற்றுவது போல் இருக்கிறது. இது வரைக்கும் அவளுடைய விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு என்ன மதிப்பிருந்தது. இப்போது என்ன மதிப்பிருக்கப் போகிறது என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

ஒரு விதமான விரக்தியில்தான் இருந்தாள்.

எட்டு மணியிருக்கும்.

“ஹலோ! ஹலோ! டிபன் சிபன் உண்டா? இல்லே எங்காவது வெளியில் போய் டிபன் சாப்பிட்டுக்கணுமா? இது வேற குக்கிராமமாப் போச்சு. குறைந்தது இருபது நிமிஷமாவது டிராவல் செஞ்சாத்தான்... ஒரு சின்னக் கடையாவது பார்க்க முடியும். வேற வழியில்லை. நீங்க தான் ஏதாவது சாப்பிடக் குடுக்கணும். ஏதோ பழைய சாப் பாடா இருந்தாக் கூடப் பரவாயில்லை...” என்று கலாட்

டாவாக வந்து நிற்கிற குமாரசாமியைப் பார்த்தவுடன் அவள் முகத்தில் சிரிப்பு மலர்ந்தது.

தனக்கும் செய்வதற்கு ஏதோ ஒன்று இருக்கிறதே என்று அவளுக்குள் மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

“என்ன சா! நீங்க வேற கலாட்டா பண்ணிவிட்டு... வாங்க... அஞ்சே நிமிஷத்துல சப்பாத்தி பண்ணிடறேன்...” என்றாள்.

சற்றுநேரம் கலகலப்பாகப் பேசிச் சிரிக்கச் செய்தார்.

அவளும் சிரித்துக் கொண்டே மடமடவென்று சப்பாத்தி செய்து பரிமாறினாள். அவள் முகமலர்ச்சியுடன் தடக்கட மாட உதவிகள் செய்தார்.

சட்டென்று அவளுக்கு அது தோன்றியது.

கிருஷ்ணசாமி வந்து தங்குகிற நாட்களில் எல்லாம் இப்படியெல்லாம் தான் கலகலவென்று சிரித்தது இல்லையென்று.

“அது சரி! இப்போதைக்கு எதற்குத்தான் அதைப் பற்றியெல்லாம் யோசிக்க வேண்டும்? இந்த நிமிடம் சந்தோஷமான நிமிடம்! அதை அனுபவிப்போம்.” என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

“குட்... அதுதான் நல்ல முடிவு” என்றார் குமாரசாமி.

அவள் திடுக்கிட்டுப் போய் அவரைப் பார்த்தாள்.

“என்ன முடிவு?” என்றாள் திடுக்கிட்டுப் போய்.

“இல்லை! எதுக்கு அதையும் இதையும் யோசிக்கணும். இப்போதைக்கு சந்தோஷமா இருக்கலாம்னு முடிவெடுத்தியே அது” என்றாள்.

அவள் சற்றே அதிர்ச்சியடைந்தாள். “நான் அப்படித் தான் நினைச்சேன்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரிஞ்சது?” என்றாள்.

“வல்லி! கண்கள் பேசுமனு சொல்வாங்க தெரியுமா? அது மாதிரி உன் கண்களால் ஒரு மின்னல் இருக்குது. அதுல நீ நினைக்கிற எல்லாமும் தெரியுது?” என்றார்.

அவள் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

“வல்லி! உன் வாழ்க்கையை நீ வாழலாம். உன் சந்தோஷங்களை நீ தேர்த்தெடுக்கலாம். இப்ப என்னைப் பாரு!... நான் எந்தக் கட்டுக்குள்ளும் சிக்கிக்கறதில்லே! என்னுடைய எந்த சந்தோஷங்களையும் நான் விட்டுக் கொடுக்கறதுமில்லே!...” என்றார்.

அந்தக் கணத்தில் அவளுக்குத் தோன்றியது. “இப்படி சந்திரமா இருக்கறது எவ்வளவு சுகமா இருக்கு” என்று.

தனது வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பம் ஏற்படுகிறது என்று அவளுக்குப் புரிந்தது. அது நல்லதற்காக கெட்டதற்காக என்று அவளுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படப் போவதில்லையென்று முடிவு எடுத்தவுடனே அவளது நடத்தை எதிர்பார்த்த அளவுக்கு எந்த அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

உறக்கம் பிடிக்காமல் மேலும் கீழும் அலைந்து கொண்டிருந்தவள் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு போலவே கூடைச் சேரில் வந்து அமர்ந்தாள்.

கண்களை மூடிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். உள்ளே ஒரு எதிர்பார்ப்பு இருந்தது.

இன்றைக்கு குமாரசாமி வந்து குதித்த போது அவளுக்குப் பெரிதும் அதிர்ச்சி ஏற்படவில்லை.

“என்ன வல்லி! இன்னைக்கும் தூக்கம் வரலையா?”

“ம்!”

“சரி... அப்படியே என்னோட கெஸ்ட்ஹவுஸுக்கு வந்தா அருமையா ஒரு படம் வச்சிருக்கேன். பார்க்கலாம்.”

"அங்கயா?"

"ஏன்? உனக்கும் தூக்கம் வர்லே! எனக்கும் தூக்கம் வர்லே! கொஞ்சம் பொழுது போக்குக்கு செலவழிச்சா என்ன?"

எழுந்தார், அவன் முதலில் தாண்டிக் குதித்தார். அந்தப் பக்கம் தின்றபடி கைத்தாங்கலாக அவளைப் பிடிக்க அவளும் எட்டிக் குதித்தாள்.

ஏதோ கதந்திரத்தை அனுபவிக்கிறாற் போல் உணர்ந்தாள்.

அவருடன் நடந்தாள்.

அவரது கெஸ்ட் ஹவுஸுக்குப் போனபின் அவர் கேட்டான்.

"வல்லி! படம் பாக்கலாமா? இல்லை படம் போடலாமா?" என்றார்.

அவள் புரிந்தும் புரியாதவளாய் பார்த்தாள்.

"வல்லி! நீ சரின்னு சொல்லு. இந்த ஒரு மாதத்துல... வாழ்க்கையில் என்னென்ன கவைகள் எல்லாம் உனக்குக் காட்டுவேன்."

அவள் மெளனமாக நின்றாள்.

"இது உங்க பிரண்டுக்கு... துரோகம் இல்லையான்னு கேக்கறே? நீ ஒண்ணும் அவன் மனைவியில்லையே? அது மட்டுமில்லை, அவன் மட்டும் என்ன? உனக்கு அவன் துரோகம் செய்யறான். ஆனா அவனை மாதிரி உனக்குப் பொய்யான சத்தியங்கள் எல்லாம் தரமாட்டேன். உன்னை ஒரு பொருளை மாதிரிக் கையாள மாட்டேன். நானும் நீயும் சம அந்தஸ்தில் இருப்போம். ஆனா அதுக்காக எதிர்காலத்துல கல்யாணம் செஞ்சுக்கறேன் என்றெல்லாம் சொல்ல மாட்டேன். என்னா எனக்குக் கல்யாணத்துல

ஜெய்சக்தி

நம்பிக்கையில்லை. இந்தக் காலம் நிகழ்காலம். இதன் சந்தோஷங்கள் ரெண்டு பேருக்கும் பொது. முடிவும் ரெண்டு பேருடையதுதான்."

அவள் மெளனமாக நின்றாள். ஆனால் எதையும் மறுக்கவில்லை.

அவர் துணிச்சலோடு நெருங்கினார்.

சமையற்காரம்மா போன் செய்த போது "அம்மா! எனக்குக் காய்ச்சல் சரியாயிடுச்சு. ஆனா... இப்ப மகனுக்கு வந்துடுச்சங்கம்மா. இன்னும் ஒரு பத்து நாளைக்கு லீவு.." என்ற போது அவள் மிகவும் கனிவாகச் சொன்னாள்.

"ஒண்ணும் கவலைப்படாதம்மா!... இப்பத்தான்.. அந்த ஐயா நம்ம பங்களாவுல தங்கியிருக்காங்க இல்லே! அதனாலே... பயப்படறதுக்கு ஒண்ணும் இல்லே! நீயும் மகனும் ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு வாங்க... ஆனா அய்யா கிட்டே மட்டும் நான் லீவு கொடுத்தேன்னு சொல்லாதே! திட்டுவாரு. நீயா... லீவு எடுத்தமாதிரி சொல்லிக்க. என்ன?" என்றாள்.

ரொம்பவும் மகிழ்ந்து போன சமையற்காரம்மா "ரொம்ப நன்றிங்கம்மா!" என்று பத்து முறை சொல்லிவிட்டு வைத்தார்.

வாட்ச்மேனை ஏதோ வேலை கொடுத்து அனுப்பி விட்டு அங்கேயிருந்த குமாரசாமியிடம் கண்ணிமிட்டிச் சிரித்தாள்.

அவரும் அதேபோல் சிரித்தார்.

இந்த இடைவெளியில்!

மீண்டும் பூமணியின் உடல்நிலை சீர் கெட்டது.

கிருஷ்ணசாமிக்கு வேறு எதையும் நினைக்க நேர மிருக்கவில்லை.

அந்த ஒரு மாதத்தையும் குமாரசாமி மிக அழகாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

வருங்காலம் பற்றிய எந்தவித அச்சமும் இல்லாமல் கவலையும் இல்லாமல் கற்பகவல்லியும் களிப்பில் ஆழ்ந்தாள்.

15

கீவிப்பிரியாவுக்கு சமீப காலமாக காலைப் பொழுதுகள் சுகமாகவும், சுவாரசியமாகவும் பிறந்தது. ஆனால், இப்போதோ...!

அதுவும் கடந்த ஆறு நாட்களாக வெறுமையாகவே விடிந்தது.

இடையில் வந்த ஒரு ஆள்? அதுவும் ஒரு இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குள்ளாக இப்படி ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்த முடியுமா... என்ன?

ஏற்படுத்தி விட்டாரே!

எப்போதும் ஐந்து மணியிலிருந்து ஆறு மணிக்குள்ளாக விழித்து விடுவாள். இப்போது ஏழு மணியாகி இருந்தது.

முன்பெல்லாம் அலுவலக வேலைகளை பாரமாக எண்ணியவர்கள் இப்போதெல்லாம் வேலைகளை நேசிக்க ஆரம்பித்திருந்தாள்.

மீண்டும் அவன் கடந்த ஆறு நாட்களாக வெளியூர் போனதால் மறுபடியும் அவளுக்குள் தொய்வு உணர்வு

ஏற்பட்டிருந்தது. ஆனால் இப்போதெல்லாம் அவள் தனக்குத் தானே பாடம் சொல்லிக் கொள்ள ஆரம்பித்திருந்தாள்.

பத்து நாட்களில் திரும்ப வந்து சங்கர் பார்க்கும் போது "பரவாயில்லையே... நல்லா மெயின்டெயின் செஞ்சிருக்கீங்களே..." என்று பாராட்டு வாங்க வேண்டும் என்ற உத்வேகத்தில் தன்னை அவ்வப்போது உசுப்பேற்றிக் கொண்டாள். ஆனால், இன்றைக்கு அவளையும் மீறி ஒரு சலிப்புத் தோன்றியது.

புரண்டு படுத்தாள்!

செல்போன் ஒலித்தது!

சலிப்புடன் எழுந்தாள். அந்தப்புறம் சங்கரின் குரல் கேட்டது.

"குட் மார்னிங்... மேடம்!" என்று.

பல நாறு மின்னல்கள் தாக்கியது போல கறுகறுப்பானாள். மின்னல்களின் தாக்குதல் இப்படிக்குளிர்ச்சியாக இருக்குமா... என்ன? இருக்கிறதே.

"ஹல்லோ! சொல்லுங்க.. சங்கர்!" என்றாள்.

"மேடம்! ஐ ம் ஹியர். கெஸ்ட் ஹவுஸ்ல இருக்கேன்."

"ஓ...! ரொம்ப சந்தோஷம். நீங்க வந்ததே எனக்கு பெரிய ரிலீஃபா இருக்கு... அப்புறம்... போன விஷயம்... என்ன ஆச்சு?"

"மேடம்! அனுமான் வால் மாதிரி கதை ரொம்ப நீண்டுவிட்டே... போகுது... அதுக்கு இன்னும் கொஞ்சம்... டைம் தேவைன்னு நினைக்கிறேன். அதனால்... இங்க ஆபீஸ் மேட்டரை அம்போன்னு விட்டுட்டமோன்னு தோணிடுச்சு. அதான் ஓடி வந்துட்டேன்..."

"தாங்க்ஸ்! தாங்க்ஸ்! நீங்க எதை செஞ்சாலும் கரெக்டா... செய்விங்க..." என்றாள். கலகலவெனச் சிரித்தாள்.

அந்தப் பக்கம் அவன் முகத்தில் ஒரு விசித்திரப் புன்னகை ஓடியது.

“அப்படியா... சொல்றீங்க!” என்றான்.

“பின்னே?! அதிலென்ன சந்தேகம்! அப்ப சரி... இன்னுக்கு மாஸ்னிங் ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு ஆஃப்டர்நூன் வந்தார்களா?”

“மேடம்! இந்தக் கட்டைக்கு ரெஸ்ட் என்ன வேண்டியிருக்கு. ஒன்பதரை மணிக்கு ஷார்ப்பா... வந்தாந்றேன். தினம் ராத்திரியெல்லாம் நல்ல ரெஸ்ட்தான். அதனால ஒண்ணும் பெரிய பிரச்சினையில்லை. ஆனா... ஒரு கண்டிஷன்...”

அவன் தன்னை ‘கட்டை’ என்று குறித்துக் கொண்டது குறித்து அவளுக்குள் சிரிப்பு மலர்ந்தது. ஆனால், காட்டிக் கொள்ளாமல்

“சொல்லுங்க...!” என்றான்.

“இந்த கற்பகவல்லியம்மா... மேட்டரை நானா சொல்ற வரைக்கும்... நீங்களா... அதைப் பத்தி என்கிட்டே எதுவும் கேட்கக் கூடாது” என்றான்.

“டன்!” என்றான்.

சற்றுக் கழித்து..!

மெல்ல அவளது கெஸ்ட் ஹவுஸின் பின் கட்டுப் பக்கமே பார்வையை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

எப்போதும் போல் ஏழரை மணிவாக்கில் அவன் உடற் பயிற்சி செய்கிற காட்சியை ஒரு நிமிடம் பார்த்து விட்டு கூச்ச உணர்வோடு தனது அறைக்குப் போய் விட்டான்!

அவன் வந்து விட்டான் என்றும் அவன் சுற்று வட்டாரத்தில் இருக்கிறான் என்றும் புரிந்து கொண்டதாலேயே தன் மனதில் எல்லையற்ற நிம்மதி ஏற்படுவதை உணர்ந்தாள்.

உள்ளூரக் கவலையும் தோன்றியது. இந்த அளவுக்கு தனக்குக் கீழ் வேலை பார்க்க வந்த ஒருவரைச் சார்ந்து இருப்பது எவ்வளவு தூரம் நல்லது...’ என்ற கவலைதான் அது.

“ஹல்லோ! வந்துட்டீங்களா?” என்று ராமபத்ரன் சங்கரை வரவேற்பதை ஒரு புன்னகையுடன் பார்த்தான் கவிப்பிரியா.

சற்றுக் கழித்து!

“ஹல்லோ! வந்துட்டீங்களா... சங்கர்!” என்று பாலா சங்கரை வரவேற்றபோது ஏதோ ஒரு பக்கம் இடிக் கிறாற்போல் உணர்ந்தாள்.

அதைக் காட்டிலும் சங்கர் அவளிடம் முகமெல்லாம் மலர்ந்து போய் பதில் சொன்னபோது இன்னும் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தது.

ஆனால் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“எங்க சார் திடீர்ன்னு போயிட்டீங்க...” என்று பாலா கிககிகுவென்று கேட்டாள். “அது ஒண்ணுமில்லே, மாமநாவல் முடிச்சு மாதிரி. ஒரு விஷயம்... அதைக் கண்டு பிடிக்கப் போயிருந்தேன்” என்றான்.

“ஓஹோ! துப்பறியும் வேலையெல்லாம் செய்விங்களா என்ன? அப்படி எந்தக் கேஸ் போயும், போயும் உங்க கிட்டே வந்து மாட்டியிருக்கு” என்றவுடன் அவன் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தான்.

“அப்படி... என்கிட்டயும்... ஒரு கேஸ்... வந்து மாட்டிருச்சு... ஏன் மாட்டக் கூடாதா?” என்று மறுபடியும் சிரித்தான்.

விஷயமே தன்னைப் பற்றியதுதான் என்று புரிந்து கொள்ளாத பாலா அவனை ஆச்சரியமாக பார்த்தாள்.

அதே நேரம்!

"பாலா!" என்று குரல் கொடுத்தாள் கவிப்பிரியா. அவள் பரபரவென்று உள்ளே போனாள்.

"மேடம்!" என்றாள்.

குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்ட கவிப்பிரியா "இத பாரு! இது ஆபீஸ் நேரம். இங்க ஆபீஸ் வேலை நடக்கணும்... சங்கர் பல வேலையா... அலைஞ்சுட்டு வந்திருக்காரு... இங்க திறைய வேலை பெண்டிங்கா... இருக்கு. இப்ப என்ன டிஸ்டர்ப் பண்ணிகிட்டு...?!" என்று கடித்து கொண்டாள்.

பாலாவின் முகம் வாடியது.

அதைப் பார்த்தவுடன் கவிப்பிரியாவுக்கே ஒரு மாதிரி யாகிப் போனது.

"ஒரு முதலாளியா மட்டுமில்ல. ஒரு சிஸ்டராவும் தான் சொல்றேன். ஆண்கள்கிட்டே எப்பவும் அளவாகத்தான் சிரிக்கணும்..."

"சரிக்கா...!" என்றாள் சுரத்தே இல்லாமல் மெல்ல நடையைக் கட்டினாள்.

"என்ன சொன்னாங்க!" என்பது போல் புருவத்தை உயர்த்திய சங்கர் அவளது வாடிய முகம் பார்த்துக் குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

"என்னவாம்?!" என்றான் கிசுகிசுப்பாக.

"ஆபீஸ் டைம்ல அளவாகத்தான் சிரிக்கணுமாம்..." என்றாள் அவளும் அதே கிசுகிசுக் குரலில்.

அவள் முகம் ஒரு கணம் இறுகினாற்போல் இருந்தது. மறுகணம் முகபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டான்.

"சரி... சரி...!" என்றவன் எழுந்து ஒரு பைலை எடுத்துக் கொண்டான். திரும்பி பாலாவைப் பார்த்துக்

ஜெய்சக்தி

கண்ணைச் சிமிட்டியவன் கவிப்பிரியாவின் அறை தோக்கிப் போனான்.

அவனும் ஒவ்வொரு அலுவலகத்திலும் பெறப்பட்ட புள்ளி விவரங்களை கம்ப்யூட்டரில் ஏற்றினார்கள். இரண்டு மணி நேரம் விரைவாக ஓடியது.

அவள் ஒரேயடியா வேலையை முடித்து விட்டு எழுந்தாள்.

"மேடம்! இஃப் யூ எக்ஸ்ச்யூஸ்... மி... நான் கொஞ்ச நேரம் முன்னாலே போறேன். எனக்குக் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் வேணும்."

"ஓ! பை ஆல் மீன்ஸ்." என்றாள்.

கதவு வரை போனவுடன் அழைத்தாள்.

"மிஸ்டர். சங்கர் ஒரு நிமிஷம்.."

அவன் வந்தான்.

"மிஸ்டர். சங்கர். நான் சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதீங்க. பாலாவோட பாஸ்ட் என்னன்னே இன்னும் முடிவாகலை. அவளோட ஃப்ரீசர் என்னன்னும் இன்னும் முடிவாகலை. அப்படி இருக்கிறப்போ ஒரு பொண்ணுக்கு ஃபால்ஸ் ஹோப் குடுக்கறது அவ்வளவு நல்லா இல்லே!"

அவன் அலட்டிக் கொள்ளாமல் கம்பீரமாக நின்றான். பிறகு தொண்டையை செருமிக் கொண்டு சொன்னான்.

"மேடம்! ஜஸ்ட் ரெண்டு வார்த்தை சிரிச்சப் பேசினா... அது ஹோப் குடுக்கற மாதிரி ஆயிடாது. ஆபீஸ் ரிலேஷன் ஷிப்ல சிரிச்சப் பேசவே கூடாதுன்னு ஏதாவது இருக்கா என்ன?"

கவிப்பிரியா இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

"மிஸ்டர். சங்கர்... நான் எதுக்கு சொன்னேன்னா" என்று ஆரம்பிக்க அவன் கையுயர்த்தித் தடுத்தான்.

"தெரியும். மேடம்! நீங்க என் வெல் விஷர். பாலாவோட வெல் விஷர் கூட? ஐ டேக் இன் தி ரைட் சென்ஸ். ஆனா ஒண்ணு... மறுபடியும் உங்களுக்கு ஞாபகப் படுத்தறேன். என்னோட பர்ஸனல் ரிலேஷன்ஷிப்பை நான்தான் தீர்மானிப்பேன்.... தேங்க்யூ மேடம்!" என்றான், நிற்காமல் போய்விட்டான்.

அவளுக்கு முகத்தில் அடித்தாற்போல் இருந்தது.

இரண்டு கண்களிலும் கண்ணீர் முட்டிக் கொண்டு வந்தது.

கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்!

அறைக்குப் போனதற்குப் பிறகும் அவள் கண்களில் நீர் பெருகிக் கொண்டுதான் இருந்தது. ஒரு மட்டும் அழுது தீர்த்தாள்.

பிற்பகல்!

தலைவலி. அதனால் அலுவலகத்திற்கு வரவில்லை என்று செய்தி அனுப்பினாள். யோசிக்க ஆரம்பித்ததில் நிஜமாகவே தலை வலிக்கிற மாதிரி இருந்தது.

தலைவலி மாத்திரையைப் போட்டுக் கொண்டு படுத்துவிட்டாள்.

இரவு ஏழு மணியிருக்கும்!

தலைமாட்டில் போன் ஒலிக்கவே எடுத்தாள்.

"மேடம்! நான் சங்கர் பேசறேன். இன்னும் நீங்க சாப் பிடவே இல்லையாம். முத்தம்மா சொன்னாங்க. எளி பிராப்ளம்? நான் வந்து உங்களைப் பாக்கலாமா?" என்று அவன் படபடப்பாகக் கேட்ட விதம் பார்த்து அவள் வருத்தம் கொஞ்சம் தணிந்து.

"இல்லல்லே! நிஜமாவே தலைவலிதான். இன்னும் ஹாஃப்அன் அவர்லே இறங்கி வர்றேன்" என்றாள். ஆனால் தலைவலி நிற்கவில்லை. மேலும் உடல்வலியும் ஏற்பட்டது. காய்ச்சல் அடிக்கிறாற் போல் இருந்தது.

அவன் சொன்னது போல் அரைமணி நேரத்தில் இறங்கி வரவில்லையென்றவுடனே அவன் மறுபடியும் முத்தம் மாவை வந்து பார்த்தான்.

"முத்தம்மாப் பாட்டி மேலே போய்ப் பாருங்க. எனக் கென்னவோ அவங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லேன்னு தோணுது" என்று மேலே போனார்கள்.

லேசாகக் காய்ச்சல் இருப்பது போல் தெரிந்தது!

"அவங்களைத் தனியா மேலே விடாதீங்க... புடிங்க கீழே கொண்டு போயிரலாம்" என்று அவன் பட படப்பாவதை பாலா ஆழமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கீழேயும் அவளுக்கென்று ஒரு படுக்கையறை இருந்தது. அங்கே அவளைப் படுக்க வைத்தார்கள்.

டாக்டரை வரவழைத்தார்கள்.

"ஹைஃபீவரோ! சிக்குன் குனியாவோ" என்று அவன் பரபரத்த விதம் பார்த்து டாக்டர் புன்னகைத்தார்.

"கவலைப்படாதீங்க... மிஸ்டர். சங்கர். இது ரெண்டுமே இல்லே! சாதாரணக் காய்ச்சல்தான். ஒண்ணு ரெண்டு நாள்ல சரியாயிடும்" என்று மருந்துகள் எழுதிக் கொடுத்தார்.

"வேற ஒண்ணும் இல்லே! கொஞ்சம் டென்ஷனா இருந்திருப்பாங்க... போல...! ரெண்டு நாள் ரெஸ்ட் எடுத்தா சரியாப் போயிடும். கம்பளீட் ரெஸ்ட் எடுக்கட்டும்" என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பிப் போய் விட்டார்.

"சின்னதிலிருந்தே... பாப்பா.. இப்படித்தான்.. அவங்க அம்மாவோ... அப்பாவோ கருக்குன்னு ஏதாவது சொன்னா... போதும். காய்ச்சல் வந்ததும். ஆனா இப்ப அப்படி ஏதும் நடக்கலையே... அப்புறம்... ஏன்? ஒரு வேளை தொடர்ந்து அலையுதில்லே.. அதனால இருக்குமோ?..." என்று முத்தம்மா தனக்குத் தானே பேசிக் கொள்ள அவனுக்குக் கருக்கென்று தைத்தது.

ஒரு வேளை... தான்... இன்றைக்கு... எடுத்தெறிந்து பேசி விட்டோமே? என்ற எண்ணம் அவன் தூக்கத் தையும் கெடுத்தது.

அன்றைக்கு!

பங்களாவில் இருந்த விருந்தினர் அறையில் அவன் தங்கினான்.

"இப்ப மேடம் ரூம்லயே படுங்க... அவங்க ஏதாவது கேட்டா... உடனே எடுத்துக் குடுக்கணுமில்லே... அப்புறம் என்ன அவசரம்னாலும் என்னைக் கூப்பிடுங்க.." என்றான்.

"பரவாயில்லை. தம்பி! நாங்கள்ளாம் இருக்கமில்ல... நீங்க போய் ரெஸ்ட் எடுங்க..." என்று கற்பகம்மா சொன்ன போது அவன் "பரவாயில்லைங்கம்மா!... எல்லாரும் லேமஸா இருக்கீங்க. டிரைவரும் வீட்டுக்குப் போயாச்சு. அவசர ஆத்திரத்துக்கு வேணும்னா... நான் இங்க இருக்கேன்..." என்று அழுத்தமாகப் பதில் அளித்து விட்டு அறைக்குப் போய் விட்டான்.

ஒவ்வொரு இரண்டு மணி நேரத்துக்கும் ஒரு முறை எழுந்து வந்து பார்த்துக் கொண்டான்.

கவிப்பிரியா ஆழ்ந்து உறங்குவதைப் பார்த்துவிட்டுப் போய்த்தான் உறங்கினான்.

அதுமட்டுமில்லாமல் "நாங்க எல்லாரும் பார்த்துக்க மாட்டமா?" என்று உரிமையுடன் பேசிய கற்பகம்மா ஹால் சோபாவில் படுத்துக் கொண்டு குறட்டை விட்டுத் தாங்குவதைக் கண்டு சின்னடலாகச் சிரித்துக் கொண்டான்.

16

"வரலாங்களா.. தம்பி!" என்று குரல் கேட்கவும் படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை மூடி வைத்து விட்டுப் புள்ளகைத்தான்.

கெஸ்ட் ஹவுஸின் முன்னாலிருந்த சிட் அவுட்டில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

கற்பகவல்லி எதிரே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"அதான்... வந்துட்டீங்களே! உட்காருங்க!" என்றான். எதிரில் அமர்ந்தாள்.

"தம்பி! நீங்க ரொம்ப நல்ல புள்ளை, தம்பி. உங்களை மாதிரி நல்ல பசங்க கிடைக்கறதெல்லாம் இப்ப ரொம்பக் கஷ்டம்..." என்றாள். வாயெல்லாம் பல்லாகச் சிரித்தான்.

'பிடிக்கையிருக்கட்டும். விஷயத்துக்கு வாங்க' என்பது போல் அவனும் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தானே யொழிய வாயைத் திறக்கவில்லை.

"அதுல... பாருங்க...தம்பி! நீங்க பாவம்... எங்க பொண்ணுக்கு... உடம்பு சரியில்லாமப் போனதும்... என்ன பாடு பட்டீங்க...?!" எப்படிப் பரிதவிச்சப் போயிட்டீங்க! ஆனா... அத்தனை பாட்டுக்கு ஏதாவது பலன் இருக்கும்னு நினைக்கறீங்களா... என்ன?"

"அம்மா! நான் பலனை எதிர்பார்த்து எதுவும் செய்யற தில்லை. அதுவும்... நான் பெருசா எதுவும் செய்யவும் இல்லை! அவர்களுக்குக் காய்ச்சல் வந்திருந்தது. நான் டாக்டருக்குப் போன் பண்ணி வரவழைச்சேன். வேற என்ன பெருசா... செஞ்சேன்?"

"என்ன தம்பி...?! இப்படி எளிதாச் சொல்றீங்க? நாடி நரம்பெல்லாம் துடிச்சப் போன மாதிரி... என்ன பாடு பட்டங்க!"

"அது சரி... அப்படியே இருக்கட்டும்... அதுக்கு என்ன பலன் வேணும்னு நினைக்கறீங்க?!"

"பலனுக்காக சொல்லலைப்பா... நம்மளை மாதிரி... இருக்கறவங்க... என்ன உழைச்சாலும்... நம்ம உழைப்பை வாங்கிக்குவாங்களே... தவிர... அதுக்குப் பெரிய பாராட்டு இருக்காது..."

அவன் கண்களில் குறும்பு மின்னிணாற்போல் தோன் றியது.

"நம்மளை மாதிரின்னு என்னையும் உங்களோட சேத்திக்கறீங்க... நீங்க அவர்களோட உறவுக்காரங்க" என்றான்.

"நீங்க வேற தம்பி. உறவுக்காரங்கன்னாலும் நாங்களும் உழைக்கும் வர்க்கம்தான்..."

"அப்படியா... சொல்றீங்க...?!"

"ஆமாங்கறேன். அது மட்டும் இல்ல தம்பி... அந்தப் பொண்ணுக்குப் பொறாமை..."

"எந்த விஷயத்துல...?"

"அதான் தம்பி! நீங்க... நம்ம பாலாகிட்டே கொஞ்சம் பிரியமாப் பழகறீங்கதானே... அது அந்தப் பொண்ணுக்குப் பிடிக்கலே... அந்த வயத்தெரிச்சல்..." என்று அந்தம்மா.. முடிக்கு முன்னே... அவன் குறுக்கிட்டான்.

"ஓ! அந்த வயத்தெரிச்சல்தான் வெளியே வந்து உடம்பு பூராவும் காய்ச்சல் ஆயிடுச்சோ... இருக்கும்... இருக்கும்... உங்களை மாதிரிப் பெரியவங்க சொன்னா.. திஜுமத்தான் இருக்கும்..." என்றான்.

"ஏன் தம்பி! எங்க... பாலா... எப்படி? 'நல்ல பொண்ணா?' நல்லா வேலை செய்யறாளா?"

"ஏன்... உங்க பாலாவுக்கென்ன! அருமையான பொண்ணு. அறிவான பொண்ணு."

"ஆமா... தம்பி! அதான் கவலையா இருக்கு..."

"ஓ! எதனால் கவலை! பொண்ணு அறிவோட இருக்கேன்னா..." என்றான் சின்னடல் தொனிக்கும் குரலில்.

"இல்ல.. தம்பி! உங்களை மாதிரி... ஒரு நல்ல பையன் இருந்தாச் சொல்றீங்களா?"

"இல்லம்மா! நான் இப்பக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறதா யில்லை.. எனக்கு ரெண்டு பேர் சிஸ்டர்ஸ் இருக்காங்க.. அவங்களுக்கு முடிச்சுட்டுத்தான்..."

"ஓ! பேஷா... முடிங்க... முடிங்க..." என்று ஏதோ சொல் லப் போக... அதுவரை ஒரு பக்கம் நின்று இதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பாலாமணி இடையில் நுழைத் தாள்.

"அம்மா! சாப்பிட வர்றியா?" என்றாள்.

"இருடி...சாப்பாட்டுக்கென்ன அவசரம்!" என்று மறு படியும் அவள் சங்கரை நோக்கிப் பேச.

"அம்மா! நீ ஒண்ணும் இப்ப என் கல்யாணத்துக்கு மாப்பிள்ளை பாக்க வேண்டாம்... பேசாம... என்கூட வா..." என்று இழுத்துக் கொண்டு போனாள்.

"என்னடி, இப்படிச் சொல்லறே? அந்தப் பையனை கைக்குள்ள போட்டுக் கிட்டா... பலவழியிலயும் பிரயோ

ஐனமா... இருக்கும்" என்று புலம்ப அவள் பத்ரகாளியைப் போல் ஒரு பார்வையை வீசினாள்.

"அம்மா...! உண்ட வீட்டுக்கு ரெண்டகம் நினைக்காதே! நீ இப்படியே செஞ்சுக்கிட்டிருந்தீன்னா... நான் வேற வீடு பாத்தகிட்டு தனியாப் போயிடுவேன்" என்றாள்.

"அடிப்பாவி..!" என்று அதட்டிய கற்பகவல்லி மேலும் ஏதோ சொல்ல அவர்கள் இரண்டு பேரும் வாக்குவாதம் செய்து கொண்டே பேசுவதை ஒரு வித விசித்திரப் புள்ளகையுடன் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்து கொண்டாள்.

போன வாரத்தில் நடந்த நிகழ்வு நினைவுக்குவந்தது.

இரண்டு மூன்று முறை பாலாவிடம் அளவாகப் பழகுங்கள் என்பது போல் கவிப்பிரியா சொல்லியிருந்தது அவனுக்குள் கோபத்தை எழுப்பியதோ என்னவோ அன்றைக்கு வெடித்து விட்டான். ஆனால், அன்றிரவே காய்ச்சல் வரவும் பதறிப் போனான்.

நான்கு நாட்களுக்கு விழுந்து விழுந்து கவனித்துக் கொண்டான்.

கனகசுந்தரத்திடம் நடந்த விவரத்தைச் சொன்னான். அவரும் தன் பங்குக்கு பிடிபிடியென்று பிடிப்பாரென்று எதிர்பார்க்கவில்லை.

"ஏப்பா...! உன்னை நான் கவிப்பிரியாவோட பிரச்சினைகளை சால்வ் பண்ணுன்னு அனுப்பிச்சா... நீ யென்ன? அந்த குரூப் கூட சேர்ந்துகிட்டு அவளுக்கே தொல்லை குடுக்கறியா... இதுக்கா... நான் உன்னை அனுப்பிச்சேன்" என்று சீறித் தள்ளி விட்டார்.

சங்கர் கொஞ்சம் அரண்டுதான் போனான்.

"இல்லப்பா...! அது... இல்ல...!" என்று.

இழுக்க... அதை அவர் காதில் வாங்காமல் மடமட வென்று சில ஆணைகள் இட்டார்.

மறுநாள் காலை!

கவிப்பிரியாவின் புறைக்குப் போனான்!

"மேடம்! ஐ ம் சாரி நான் அன்னைக்கு உங்ககிட்டே... கொஞ்சம்... அளவு மீறிப் பேசிட்டேன். பாலாவைப் பத்தின உங்க கவலை நியாயம்தான். இனிமே... என்னால் எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்காது. அது மட்டுமில்ல, பெரிய்யா... அந்தப் பிரச்சினையை சீக்கிரம் முடிக்கச் சொல்லியிருக்காரு.. அதனால, மறுபடியும் ஒரு பத்து நாட்கள்... வெளியூர் போக வேண்டியிருக்கும்" என்றான்.

அவள் முகம் மென்மையாக மாறியது... "பரவால்லே! நானும் உங்களோட சொந்த விஷயங்கள்ல தலையிட் டிருக்கக் கூடாது" என்றாள் முணுமுணுப்பாக.

அவன் திடுக்கிட்டுப் போனவனாக "மேடம்!" என்று ஏதோ விளக்கம் சொல்ல ஆரம்பிக்க...

"இல்ல... பரவால்லை. அது முடிஞ்சு போன மேட்டர். இனி, ஆக வேண்டியதைப் பார்ப்போம்" என்றாள் மிடுக்காக.

அவன் மெல்லியதொரு பெருமூச்சு விட்டவன் மேற் கொண்டு அதைப் பற்றிப் பேசவில்லை.

அன்றைக்கு மட்டும் அவன் சொல்ல வந்ததை முழுமையாகச் சொல்ல விட்டிருந்தால் அவள் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு பெரிய நிம்மதி கிடைத்திருக்கும் என்று அன்றைக்கு அவளுக்குப் புரிந்திருக்கவில்லை.

இரண்டு மாதங்கள் வேகமாக ஓடிவிட்டது!

முழுமையாக நிர்வாகப் பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தான் கவிப்பிரியா.

அவனது தோழி எப்போதோ ஒருமுறை சொன்னதுதான் நினைவுக்கு வந்தது.

"எதையும் செய்யாமலே சோம்பி இருந்தால்... செய்வதற்கு ஒன்றுமே இல்லாதது போல் இருக்கும் ஆனால், இறங்கிச் செய்ய ஆரம்பித்தால்தான் செய்வதற்கு எவ்வளவு இருக்கிறது என்று புரியும் என்று.

அது போல!

செய்ய ஆரம்பித்தவுடன்தான் அவளுக்கு நிர்வாகத்தில் எவ்வளவு விஷயங்கள் இருக்கின்றன என்று புரிந்தது. அது மட்டுமில்லாமல் ஒவ்வொரு நாளும் அன்றைக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைத் திட்டமிட வேண்டியிருந்தது. நேரம் அவளுக்குப் போதாமல் இருந்தது. அது மட்டுமல்லாமல், என்ன சமாதானம் செய்து கொண்டாலும் இனிமேல் பாலாமணி விவகாரம் குறித்து சங்கரிடம் எதுவும் பேசக் கூடாது என்று உறுதி செய்து கொண்டாள். அது தொடர்பாக அவன் கொடுத்த பதிலில் உள்ளாக்குள் ஒரு காயம் இருந்தது. ஆனால், குரங்கை தினையாதிருவென்றால் அதுவே... அடிக்கடி நினைவு வந்தாற்போல் அவளையும் மீறி அவர்கள் இருவரையும் கண்காணித்துக் கொண்டதான் இருந்தான். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் அவன் வெளியே போய் விடுவான்.

எங்கே போகிறான் என்று தெரியாது இரவில்தான் வருவான்.

வாய் தவறியும் கூட ஞாயிற்றுக்கிழமைகளைப் பற்றி பேசவே மாட்டான். அவளும் அது குறித்துக் கேட்க மாட்டாள்.

பாலாமணியின் மேல் அவனுக்கு ஒருவிதமான அனுதாபம் உண்டு என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருந்தான். அது குறித்துத் தனக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபம் வருகிறது என்றும் அவளுக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது. ஆனால், அலுவலகத்தில் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் பழகினாள்.

அவனும் எதையும் அறிந்து கொண்டவன் போலக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

சூனிர் காற்று இதமாக வீசியது.

பால்கனியில் அமர்ந்து ஒரு புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தான் கவிப்பிரியா.

அங்கே அமர்ந்து படிப்பது அவளுக்குப் பிடித்த விஷயம். பக்கத்தில் இருந்த அவளது அப்பாவின் அறையிலும் இதே போல ஒரு பால்கனி இருந்தது.

அப்பாவும் மகளும் எதிரெதிரே அமர்ந்து கொண்டு எதையாவது கொறித்துக் கொண்டு மணிக்கணக்காகப் பேசுவார்கள்.

அப்பாதான் எப்படிப்பட்ட அப்பா!

அப்பாவாக, அம்மாவாக, தோழனாக... இருந்த அப்பா!

அவர் தன் மகளிடம் பேசாத விஷயங்களே உலகத்தில் இல்லை என்று சொல்லலாம். அவர் செய்த ஒரே தவறு அவளை நிர்வாகத்தில் பழக்காமல் இருந்ததுதான்.

"காலம் எங்க போயிடுதும்மா! ஆறே மாசத்துல ஜம் முன்னு நீ நிர்வாகம் பழகிக்குவே... அது ஒரு கஷ்டமே இல்லைம்மா..." என்பார்.

அது என்னவோ நிஜம்தான்.

இப்போது இந்த நான்கைத்து மாதங்களிலேயே அவளுக்கு நன்றாகவே எல்லாம் பிடிபட்டுப் போனது. அதிலும் சங்கர் இருப்பது எல்லாவிதத்திலும் பலமாக இருந்தது.

என் என்னும் முன்னே எண்ணெயாக தின்றான். எல்லா திறுவனங்களிலும் அவன் முக்கியமான ஆள் என்பது தெரிந்து போனதால் அவனிடத்திலும் எல்லாருக்கும் பயம் ஏற்பட்டது.

அவளும் அவளது வேலைக்கு வெறும் பி.ஏ. என்று மட்டும் இல்லாமல், 'அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ஆபீசர்' என்று பெயர் கொடுத்து அவனுக்கு உரிய மரியாதை கிடைக்கச் செய்தாள்.

சில நேரங்களில்!

நண்பர்களைப் போலவும் கூடச் பேசிக் கொள்வார்கள். வாழ்க்கையில் எல்லா விஷயங்களுக்கும் எவ்வளவு நேரம் ஒதுக்குவது, ஆழ்ந்து செய்வது என்பதைப் பற்றியெல்லாம் தெளிவாக இருந்தாள். 'தீர்வுகள் உனக்குள்ளே' என்று ஆர்மதிசேகரன் என்பவர் எழுதிய ஒரு புத்தகத்தைப் படித்தாளாம். அதில் 1. உழைப்புக்கு நேரம். 2. ஓய்வுக்கு நேரம். 3. ரசனைக்கு நேரம். 4. உறவுக்கு நேரம். 5. இறைமைக்கு நேரம் என்று எப்படி நேரத்தை ஒதுக்கிக் கொள்வது என்று விளக்கப்பட்டிருந்ததாம். எவ்வளவு உண்மை? எல்லாவற்றிற்கும் நேரம் ஒதுக்கத் தானே வேண்டும். என்பாள்.

இப்போதெல்லாம் இன்றைக்கு இன்ன வேலை, இந்த வாரத்தில் இந்த வேலை, இந்த மாதத்தில் இன்ன வேலை என்ற திட்டங்கள் தீட்டிக் கொண்டாள். வாழ்க்கை லகுவாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒரே ஒரு உறுத்தலைத் தவிர.

இந்த பாலாமணியும், சங்கரும் தனக்கெதிரே சம்பந்தமில்லாதவர்கள் போல் இருந்து கொண்டாலும் இரண்டு பேருக்கும் இடையே நட்பு இருக்கிறாற் போலவே அவளுக்குள் ஒரு எண்ணம்.

குறுகுறுவென்று அதைக் கண்காணிப்பதற்கும் அவளது பெருந்தன்மை இடம் கொடுக்கவில்லை.

'அதெல்லாம்... தவறு! பாலாமணியும் குழந்தையல்ல, சங்கரும் குழந்தையல்ல. அவர்கள் உறவுகளை அவர்கள் தீர்மானிப்பதற்கு அவர்களுக்கு உரிமையுண்டல்லவா?' என்று எண்ணிக் கொள்ள ஆரம்பித்ததற்குப் பிறகு மனம் லேசாகி விட்டது.

எதையெதையோ எண்ணிக் கொண்டே திமிர்ந்தவளின் பார்வை மதில் சுவரைத் தாண்டிப்போனது.

அந்தத் தெருவின் கோடியில் சங்கரும், பாலாமணியும் பேசிக் கொண்டே நடந்து வந்தது தெரிந்தது.

தீவிரமாக எதையோ விவாதம் செய்து கொண்டும், சிரித்துக் கொண்டும் வந்தார்கள்.

உடனே கவிப்பிரியா சற்றே உள்ளே தள்ளி அமர்ந்து கொண்டாள்.

கேட்டுக்கு முன்பாக மறுபடியும் நின்று பேசினார்கள். கிட்டத்தட்ட இருபது நிமிடத்திற்கு முன் மேலாக நின்று பேசினார்கள். ஆனால், பேசிக் கொள்கிற விதத்திலே ஒரு சுவாதீனம் தெரிந்தது. ஆனால், வேறு விதமான உறவுப் பேச்சு மாதிரியும் தெரியவில்லை.

என்ன முயன்றும் கவிப்பிரியாவால் அவர்களை வெறித்துப் பார்ப்பதை மாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதிலும் தன்னிடம் பவ்யமாகவும் சற்றே தொலைவிலும் நின்று பேசும் சங்கர் பாலாமணியிடம் சுவாதீனமாகப் பேசுவது

கண்டு அவளுக்குச் சற்றே பொறாமையாகக் கூட இருந்தது.

இருபது திட்டங்களுக்குப் பிறகுதான் இருவரும் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்த்தார்கள்.

இவ்வளவு நேரம் நின்று பேசியதைக் காட்டிலும் இப்போது அவர்கள் செய்த காரியம் அவள் மனத்தில் சற்றே வலியை ஏற்படுத்தியது.

பாலாமணி முதலில் கேட் வழியாக உள்ளே வந்தாள். கையில் ஏதோ ஷாப்பிங் பை மாதிரி வைத்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

சில விஷயங்களில் கவிப்பிரியாவுக்கே பாலாமணியைப் பிடித்தது. தன்னுடைய சம்பளத்துக்குள்ளே அவள் தன் வாழ்க்கைச் செலவுகளை அமைத்துக் கொண்டாள்.

முதல் சம்பளம் வாங்கியவுடனே “அக்கா! அம்மாவுக்கும், எனக்கும்.. சாப்பாட்டுச் செலவுக்குன்னு ஒரு ரெண்டாயிரம் குடுக்கறேனக்கா...” என்று கொடுத்தாள்.

“சரி! குடு... அதை உன் பேர்லயே பாங்கில போட்டாற்றேன்” என்று மறுக்காமல் வாங்கிக் கொண்டாள்.

அது மாதிரி அவள் வைத்துக் கொள்கிற கொள்கைகள் கவிப்பிரியாவுக்குப் புடித்தது. ஆனால், தனக்குத் தெரியாமல் இப்படியும் செய்கிறாளே என்று வருத்தமாகவும் இருந்தது.

இயல்பாக நுழைகிறாற்போல் அந்த பாலாமணி உள்ளே நுழைந்தாள்.

சற்றுக் கழித்து..!

விசிலடித்துக் கொண்டே கைகளை வீசிக் கொண்டு நடத்தபடி சங்கர் உள்ளே வந்தான்.

அந்த மனப்பான்மையில் கூட ஆள் நடை கம்பீரமாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறதென்ற எண்ணம் தோன்றியது கவிப்பிரியாவுக்கு.

சட்டென்று!

அவளுக்குள் வெறுமை தோன்றியது!

எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறோம் இந்த சங்கர் மீது! இவரே தனக்குத் துரோகம் செய்கிறாரே.. இனி வாழ்க்கையில் யாரை, நம்புவது என்ற ஆழ்ந்த வருத்தம் அவளுக்குள் தோன்றியது!

படுக்கையில் போய் விழுந்தாள்!

கண்ணில் ஆறாகப் பெருகிற்று!

17

“இத பாற்றி! நீ சொல்றது ஒண்ணும் நல்லா இல்லே?” என்று அடிக்குரலில் சீறினாள் கற்பகவல்லி.

“என்ன நல்லா இல்லே! நீ கோடு போட்டுக் குடுத்தே! நான் ரோடே போட்டுட்டேன்.”

“நான் போட்டுக் குடுத்த கோடு வேற. நீ போடற ரோடு வேற...”

“அம்மா போதும்.. நீ வாழ்க்கை பூராத் திட்டம் போட்டுப் போட்டு பணம் சம்பாதிச்சதும் போதும். பணமும் போதும்... உன்னோட முதுகுக்குப் பின்னால எல்லாம் என்ன பேசறாங்க.. தெரியுமா? பாக்கறவங்களோட கேலிப் புன்னகை உன் முதுகைத் துளைக்கலையா?” என்றாள்.

"முதுகுக்குப் பின்னாலே பார்த்து யாரைப் பத்திதான் பேசாம இருக்காங்க. எதிர்ப் பேச யாருக்காவது தைரிய மிருக்கா?"

பாலாமணியுடன் சலிப்புடன் அமர்ந்தாள்.

"அம்மா! பேச மாட்டாங்க. நாகரீகம் பார்ப்பாங்க..."

"அப்படியெல்லாம்.... இல்லே! இதே ஏழை பாளைங் களா இருந்த எதிர்ப் பேசுவாங்க. என்கிட்டே பணம் இருக்கில்ல. பேச மாட்டாங்க."

அவள் உச்சக் கொட்டினாள். "அம்மா! இதுக்கு மேல நான் பேசத் தயாராயில்லை."

"அதை விடு. நான் கேக்கற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு. அந்த சங்கருக்கும் உனக்கும் என்ன விதமான பழக்கம்."

"எதுக்குக் கேக்கறே?"

"என்ன உறவு? சொல்லு."

"எல்லாம் நல்ல விதமான உறவுதான்."

"அந்தப் பையன் உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கறேன்னு சொல்லியிருக்கானா?"

"அம்மா! ஒருத்தரோட சிரித்துப் பழகினா அந்த மாதிரி உறவுதான்னு இருக்கா?"

"அப்ப எதுக்கு... அவன் கூட எங்கயோ போயிட்டு வரே!"

தன்னையும் மீறி கற்பகவல்லியின் குரலில் கவலை தொனித்தது.

"பாலா! நான் சொல்றதைக் கேளு! நான் கெட்டவ ளாகவே இருக்கட்டும். நான்தான் என் வாழ்க்கையைக் கெடுத்துக்கிட்டேன் சரி! நீயும் அந்த மாதிரி உன் வாழ்க் கையைக் கெடுத்துக்கணுமா?" என்றாள் கெஞ்சலாக.

அந்த நிமிடம் பாலாமணியின் முகமும் மென்மையாக மாறியது.

"அம்மா! கவலைப்படாதே! நீ வாழ்க்கையில் செஞ்ச தப்புக்களை நான் செய்ய மாட்டேன். ஒரே ஒரு விஷயம் சொல்றேன். கேட்டுக்க.. என் வாழ்க்கையில் முக்கியமான கட்டம் இது. ஒரு முக்கியமான முடிவெடுக்க வேண்டிய கட்டத்துல இருக்கேன். அதுல சங்கருக்கும் பங்கு இருக்கு. போதுமா? இதுக்கு மேல கேட்காதே. நான் சொல்ல மாட்டேன். இன்னொண்ணும் தெரிஞ்சுக்க. நான் மேஜர். என் முடிவுகளை எடுக்க.. எனக்கு அதிகாரம் இருக்கு... அதுக்கான அறிவும் இருக்கு." என்றாள்.

இந்தக் கடைசி வாக்கியங்கள் தற்செயலாக அந்தப் பக்கம் வந்த கவிப்பிரியாவின் காதுகளில் விழுந்து விட்டதை அவள் அறியவில்லை.

அந்த விஷயங்களில் முழுமையான பொருள் புரிந்தும் புரியாமலும் கற்பகவல்லி வெறித்துப் பார்ப்பதைக் குறித்து சட்டை செய்யாமல் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு படிப்பது போல் பாவனை செய்ய ஆரம்பித்தாள் பாலாமணி.

சொல்லவொண்ணாத வேதனையோடு அமர்ந்து கொண்டிருந்தாள் கவிப்பிரியா.

தன் கூரைக்குக் கீழ் அமர்ந்துகொண்டே தனக்கே துரோகம் செய்கிறார்கள்.

யாரை உதவிக்கென்று அங்கிள் அனுப்பி வைத்தாரோ அந்த ஆள் தனக்குத் தெரியாமல் தனக்கு எதிர் முகாயில் இணைந்து கொண்டதைத் தனக்குப் பெரிய அடியாக உணர்ந்தாள் கவிப்பிரியா.

போன் மணி ஒலித்தது!

எடுத்தாள்!

"ஹல்லோ! கவிதாயினி மேடம்!.. என்ன செய்யறீங்க.." என்று உற்சாகக் குரல் அந்தப் பக்கம் ஒலித்தது.

அவள் முகம் மலர்ந்தது.

"காந்தன்! எப்ப வந்தீங்க?" என்றாள்.

"பரவால்லே! ஏன்டா வந்தேன்னு கேக்காம எப்ப வந்தேன்னு கேட்கறியே?"

"ஐயோ! நான்...!"

"பேசாதே! எவ்வளவு பெரிய விஷயம் நடந்திருக்கு. ஏன்... அப்பா போனதை எனக்குத் தெரிவிக்கலை. அதுக்குக் கூட நான் தகுதியில்லாமப் போயிட்டேனா?" அந்த உரிமைக் கோபம் அவளுக்கு இதமாக இருந்தது.

"காந்தன் ப்ளீஸ்! உங்களுக்குச் சொல்லாம யாருக்குச் சொல்லப் போறேன். அப்பா போனதே எனக்கு ஒரு ஷாக்! திடீரென்று நடந்தது. என்னைச் சுத்தி என்ன நடக்கு துன்னு எனக்கே புரியலை. யார்.. யாருக்குத் தகவல் போச்சென்னே எனக்குத் தெரியலை."

"சரி. இப்ப நான் நேர்ல வர்றேன். பேசுவோம்" என்று இடைவெட்டி விட்டு உடனே புறப்பட்டு வந்தான்.

காந்தனின் தந்தையான மஹாதேவன் அவளது அப்பாவின் நண்பர். அது மட்டுமில்லாமல் காந்தன் அவளைக் கூட்டிலும் இரண்டு மூன்று வயது பெரியவன். அவளும் அவளும் ஒரே கல்லூரியில் படித்தார்கள்.

கல்லூரியில் படிக்கும் போதே அவளைப் பாதுகாப் பதே தன் முழு நேர வேலை என்பது போல் ஒட்டுதலோடு இருப்பான்.

"ஏய் வந்தாச்சுடி உன் கேர் டேக்கர்." என்று அவனைக் கண்டாலே தோழிகள் கேலி செய்வார்கள்.

அப்போதெல்லாம் அவளது பின் தொடரலை அவள் கொஞ்சம் தொல்லையாகவே உணர்வாள். ஆனால், இந்தத் தனிமையான நேரத்தில் அது மிகவும் தேவையாக இருந்தது. இதமாகவும் இருப்பது போல் உணர்ந்தாள். உற்சாகமாகக் கீழே வந்து போர்ட்டிகோவில் காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஹல்லோ! மை டியர் ஏன்ஜல்!" என்று ஆர்ப்பாட்ட மாக வந்து இறங்கினான் காந்தன்.

"முத்தம்மா! யார் வந்திருக்காங்க பாருங்க!" என்று உற்சாகமாகக் குரல் கொடுத்தாள்.

"தம்பி!" என்று முத்தம்மாவும் உற்சாகமாக வந்தார்.

"தம்பி! அரை டிராயர் போட்டுகிட்டு இங்க அடிக்கடி வந்த பையனா இது?" என்று முத்தம்மா கன்னத்தில் கையை வைத்துக் கொண்டு அதிசயித்தார்.

"ஏன் பிரியா கூட... ஒடிசலா இரட்டை ஐடை போட்டுக் கிட்டு அலைஞ்சுக்கிட்டிருந்த பொண்ணா இப்ப இப்படி தேவதை மாதிரி அழகா.. நிக்கலே!" என்று அவன் பதிலுக்குக் கேலி செய்தான்.

"அம்மணி! ஒண்ணும் சாப்பிடக் குடுக்க மாட்டீங்களா? பசி காந்தலெடுக்குது.." என்று நடிக்க,

"ஐம் சாரி! இதோ!" என்று டைனிங் டேபிளுக்கு அழைத்துப் போனார்கள்.

"ஏன் காந்தன் நீங்க இங்கேயே வந்திருக்கலாமே?"

"ஆக்கவலா.. எனக்கு அப்படித்தான் ஆசை. ஆனா அண்ணன் கோபிச்சப்பானே! அதனால் லக்கேஜ் எல்லாத்தையும் அவன் வீட்ல இறக்கிட்டேன். மத்தபடி இந்தப் பத்து நாளும் உன் கூடத்தான்."

"தாங்க்ஸ் தாங்க்ஸ்!" என்றாள் மகிழ்ச்சியாக.

காந்தனின் கண்கள் ஆழமாக அவளைப் பார்த்தன.

"ரொம்ப லோன்லியா ஃபீல் பண்ணியோ?"

"ரொம்ப..." என்றாள்.

"அதுதானே பார்த்தேன். எப்பவும் கழட்டி விடறது லேயே இருப்பியே!" என்று சிரித்தான்.

"அது... அது... அப்ப... விவரம் தெரியாத வயசுல..."

"ஓ! இப்ப ரொம்ப விவரம் தெரிஞ்சுச்சோ!"

"சரி. சரி.. கம்மா.. என்ன கிண்டல்.. சாப்பிடுங்க..." என்றாள். ஆனால் தனது வரவில் அவள் காட்டிய மகிழ்ச்சி அவனுக்கும் இதமாக இருந்தது.

ஹால் சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டு அவன் பயண அனுபவங்களை வேடிக்கையாகச் சொல்லி வெடிச் சிரிப்பு சிரிக்க அந்தக் கலகலப்பு அவளையும் தொற்றிக் கொண்டது. அவளும் கலாட்டாவில் இறங்கினாள்.

"அப்புறம்.. அந்த வழிசல் கிழிசல் எல்லாம் இன்னும் உண்டா? எனி சீரியஸ் அஃபேர்?" என்றாள்.

"இல்லல்லே! எதுவும் நமக்கு மனசுக்குப் பிடிக்கலே! என்ன சொல்லு! நம்ம இந்தியப் பொண்ணுங்க... அதிலயும் தமிழ்தாட்டுப் பொண்ணுங்க மாதிரி வராது. தெரியுமா?"

"போதும்! போதும்! ரொம்பக் குளிருது!" என்று சிரித்தாள் கவிப்பிரியா... பிறகு தொடர்ந்து சொன்னாள்.

"காந்தன் நீங்க நினைக்கிற மாதிரியில்லே! அன்னைக்கு ஒரு காலேஜ் பக்கம் தின்னுகிட்டிருந்தேன். மூணு பொண்ணுங்க... ரொம்ப சீரியஸா ஏதோ பேசிக்கிட்டிருந்தாங்க. எதைப் பத்தித் தெரியுமா? என்னடா ரொம்ப சண்டை போட்டுகிட்டா மாதிரி பேசிக்கறாங்களேன்னு பாத்தா ஜேம்ஸ்பாண்ட் ரோலுக்கு யார் பொருத்தம்? சீன் கானரியா? ரோஜர் மூரா? பியர்ஸ் பிராஸ்னானு? யார் பொருத்தம்... அப்பண்ணு அக்கு வேறா ஆனி வேறா அலசல்தான்..."

"இருக்கலாம். முன்னெவிட போல்டா நடமாடறாங்க. ஆனாலும் குடும்பம்னு வரும்போது அவங்க பக்குவம் யாருக்கும் வராதுமமா" என்றான்.

வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தான். பிறகும் மனதில்லாதவன் போல் கிளம்பினான்.

புறப்பட்டவன் இரண்டடி எடுத்து வைத்தவன் திரும்பி வந்தான்.

"ம்! ப்ரியா! சொல்ல மறந்துட்டேன். நாளைக்கு உனக்கு எங்க அண்ணன் வீட்ல லஞ்ச். நான் நாளைக்குக் காலையில் வந்து உன்னைப் பிக்கப் பண்ணிக்கறேன். கொஞ்சம் ஷாப்பிங் போகலாம். அப்புறம் லஞ்ச். சாயங்காலம்தான் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து விடுவேன். ஓ.கே.!"

"ஓ.கே.!" என்றாள் அவளும் சிரித்துக் கொண்டு.

வழியனுப்புவதற்காக போர்ட்டிகோவில் திறகையில் சங்கரின் மாருதி உள்ளே நுழைந்தது.

இயல்பாகத் திரும்பி அந்தக் கார் வருவதைப் பார்த்த படி ஒரு நிமிடம் நின்றார்கள். காரிலிருந்து இறங்கி வந்தான் சங்கர். "குட் எவ்னிங்" மேடம்.. என்றான் பதவிசாக.

"சங்கர்! இவர் என் பாயிலி பிரண்டு. காந்தன் இவர் என்னோட பர்ஸனல் பி.ஏ. அன்ட் அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ஆபீசர்" என்று பரஸ்பரம் அறிமுகப்படுத்தினாள்.

"இப்பத்தானே ரோஜர் மூரைப் பத்திப் பேசினோம் அவரை மாதிரியே ஒருத்தர் வந்து நிற்கிறாரேன்னு பாத்தேன்" என்று கலாட்டாவாக காந்தன் சிரிப்பதைக் கேட்டு அலட்டிக் கொள்ளாமல் புன்னகைத்தபடி சங்கர் கவிப்பிரியாவிடம் திரும்பினான்.

"மேடம்! இன்னைக்கு பம்பு செட் கம்பெனிக்கு வந்தேன்லங்க. வெயிட் பண்ணிகிட்டிருந்தேன்" என்றான்.
 "ஓ! ஐம் சாரி! கிளம்பியிருப்பேன். அதுக்குள்ள காத்தன் வந்துட்டாரு... ரொம்ப முக்கியமான பேயிலி பிரண்ட்.. அதனால நீங்க இங்கே பாத்துக்குங்க. இவரு போற வரைக்கும் கூட இருக்கணும்."

"ஓ! சார் மட்டும் வந்திருக்காங்களா அவங்க மிசஸ்.. என்று அவன் இழுக்க அவள் காத்தனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

"காத்தன் வைஃப் பத்திக் கேக்கறாங்க.. பதில் சொல்லங்க.." என்று சிரித்தாள்.

"வைஃப்? இருக்காங்க. அவங்க வீட்ல. அவங்களை இனிமேத்தான் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டு நம்ம வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு வரணும்" என்றான்.

"ஐயோ! சகிக்கலை."

"எது?"

"உங்க ஜோக்தான்..." என்று இயல்பாகப் பேசியபடி அவன் திற்பதை சட்டை செய்யாதவள் போல் அவள் காத்தனுடன் அவன் கார் நோக்கி நடக்க அவன் அமைதியாக நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மறுபடியும் அவனிடம் சிரித்துப் பேசி வழியனுப்பும் வரையிலும் அவன் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவள் திரும்பி வந்து தோரணையாக நின்று,

"என்ன.. மிஸ்டர்! சங்கர்?" என்றாள்.

"மேடம்! எத்தனை நாளைக்கு வரமாட்டீங்கன்னு சொன்னா. நான் அதுக்குத் தகுந்த மாதிரி பிளான் பண்ணிக்குவேன்."

"நாளைக்கு ஃபுல்லா அவரோட! அப்புறம் எப்பெப்ப எப்படி ப்ரோகிராமனு அப்பப்ப சொல்றேன். முடிஞ்சா

நாளைன்னைக்கு அவரை நம்ம கன்ஸர்ன்ஸுக்கு எல்லாம் கூட்டிட்டு வந்து காட்டலாம்னு இருக்கேன். நீங்க வந்து பிக்கப் பண்ணிக் கூட்டிட்டுப் போறீங்களா?" என்றாள் தயவான குரலில்.

"சரிங்க மேடம்."

நகர்ந்தாள்!

அவன் மெல்லிய குரலில் "மேடம்!" என்றான். "ம்!"

இன்னைக்குத்தான் நீங்க இப்படிக்கல்கலன்னு சிரிச்ச நான் பாக்கறேன்" என்றான்.

அவள் அவனை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தாள்.

"என்ன செய்யறது? இன்னைக்குத்தான் நமக்குத் தோழமை காட்டக் கூடிய... நம்பிக்கைக்குரிய ஒருத்தர் வந்திருக்காருன்னு ஒரு ஃபீலிங். உலகத்துல நம்பிக்கைக் குரியவங்கன்னு... நாம நினைக்கறவங்க.. மதில் சுவருக்கு அந்தப்புறம் வேற மாதிரி நடந்துக்கறாங்க..." என்றாள்.

அவனும் அவளை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தான். தோளை அலட்சியமாகக் குலுக்கி விட்டுச் சொன்னான்.

"ஆனா நான் அப்படி இல்லை... மேடம்!... அப்படியே.. மதில் சுவருக்கு அந்தப்புறம் நான் யாரோட பேசினாலும் போனாலும் அதுல உங்க நன்மையும் அடங்கியிருக்கும் மேடம்!" என்றான்.

"ஐயய்யோ! எதுக்கு இந்தத் தன்னிலை விளக்கம்."

அவன் கண்களில் சற்றே கோபம் ஏறியது. மிடுக்காகச் சொன்னான்.

"மேடம்! யாருக்கும் தன்னிலை விளக்கம் கொடுக்க வேண்டிய நிலையில் இதுவரை நான் இருந்ததில்லை. நான் எப்படின்னு விளங்கிக்கலைன்னா அது உங்களோட துரதிர்ஷ்டம்" என்றான்.

"குட் நைட்" என்று நகர்ந்து விட்டான்.

அவன் கண்களில் ஒரு சிரிப்புடன் அவன் போவதைப் பார்த்தான்.

அவனைக் கடுப்பேற்றுவதில் தனது மனதுக்கு அப்படி ஒரு திருப்தி என்ற எண்ணம் கூடத் தோன்றியது. அதே சமயம்!

தனது அறைக்குத் திரும்பிய சங்கர் ஆளுயரக் கண்ணாடி முன் நின்று அவன் சொல்வது போலவே

"ரொம்ப முக்கியமான பிரண்டு என்று பழித்துக் காட்டினான்.

பீர்ப் கேஸைத் தூக்கிப் படுக்கை மீது வீசினான் கோபமாக.

18

நாட்கள் ஓடியதே தெரியவில்லை கவிப்பிரியாவுக்கு. காந்தன் கல்லூரி நாட்களிலேயே அவளிடம் மிகவும் பிரியமாக நடந்து கொள்வான். பட்டப் படிப்பு முடிந்ததும் மேல் படிப்புக்குச் சென்னைக்குப் போனான். பிறகு திடீரென்று லைன் மாறிப் படிக்கிறேன் என்று வெளி நாடு போனான்.

மற்ற விஷயங்களில் கலாட்டாக்காரனாக இருந்தாலும் படிப்பில் குட்டிகையாக இருந்தான். எம்.எஸ். கம்ப்யூட்டர் சயின்ஸ் படித்ததால் வெளிநாட்டில் வேலை கிடைத்தது. நன்றாகப் பணம் சம்பாதித்தான். அவ்வப்போது கவிப் பிரியாவிடம் போனில் பேசுவான்.

ஜெம்சக்தி

அவனுக்குத் தன்னை மிகவும் பிடிக்கும் என்பது கவிப்பிரியாவுக்குத் தெரியும். அவனுக்குத் தன்னிடம் வேறு விதமான ஈடுபாடு உண்டு என்பதை அவள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அந்தக் கோணத்தில் அவள் யோசிக்கவும் இல்லை.

காந்தன் இந்த முறை தெளிவான ஒரு முடிவோடு வந்திருந்தான். அதனால் பெரும்பாலான நேரத்தை அவளோடு செலவழித்தான்.

கவிப்பிரியாவுக்கு இந்த முறை இது தேவையாக இருந்தது. கேவலம் பாலாமணிதான் முக்கியம் என்று நினைத்த சங்கருக்குப் பாடம் கற்பிப்பதற்காகவே காந்தனிடம் அவள் நெருக்கம் காட்டினாள்.

சங்கர் ஒருவித புன்னகையுடன் ஆழ்ந்த பார்வையுடன் இதையெல்லாம் கவனித்தபோது அவளுக்கு மிகவும் பெருமையாக இருந்தது.

நான்கைந்து நாள் கழித்து ஒரு நாள்!

"மேடம்! சார் உங்களுக்கு காலேஜ் டேஸ்ல இருந்தே ரொம்ப பிரண்டோ?" என்றான் சங்கர் குறுகுறுப் பார்வையுடன்.

"ஆமா! எப்பவுமே என்னைக் கேர் எடுத்து கவனிச்சிக்கு வாரு. என் பிரண்ட்ஸ் எல்லாம் ரொம்பவும் கேலி செய்வாங்க..." என்று சிரித்தாள்.

"ஒருவேளை இப்பவும் கவனிச்சுக்கணும் கற ஆசையோடு இருக்காரோ என்னமோ!" என்றான் சங்கர்.

அவள் திடுக்கிட்டுப் போய் அவனைப் பார்த்தாள்.

"மேடம்! பார்வையிலேயே அவரோட பிரியத்தோட ஆழம் தெரியுது. ரொம்ப கண்ணியமா இருக்காரு. எல்லா விதத்திலும் உங்களுக்குப் பொருத்தம் மாதிரித்தான் தெரியுது."

அவள் முகம் சற்றே வாடினாற் போல ஆனது. ஒரு விதமான சங்கடத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

“அப்படியெல்லாம் நான் இதுவரைக்கும் யோசித்த தில்லை” என்றாள். வாஞ்சையாகப் புன்னகைத்தாள்.

“யோசிக்க வேண்டிய நேரம் வந்தாச்சு. மேடம்! இனி அப்படியும் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்க... சார் ரொம்ப கூட இருப்பாரு.”

அவள் முகபாவத்திலிருந்து எதையும் கண்டு பிடிக்க முடியாத அளவுக்குத் திறமையாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டாள்.

“பார்க்கலாம்” என்றாள் மிடுக்காக.

அவள் மிடுக்கைப் பார்த்து அவனுக்குள் ஒரு சிரிப்பு மலர்ந்தது.

“சாரி மேடம்! நான் என் எல்லையை மீறிட்டேனா!”

“நோ.. நோ.. பரவாயில்லை...” என்றாள்.

“அப்புறம் மேடம்! பாலாமணி விஷயமாக இன்னும் கொஞ்சம் வேலைகள்... இருக்கு.. ஒரு நாலு நாள் என்னை பர்மிட் பண்ணினீங்கன்னா...! நான் போய் முடிச்சுட்டு வந்துருவேன்!” என்றாள்.

அவள் யோசித்தாள்.

“இல்லை! நானும் காந்தனோட நிறைய டைம் செலவழிச்சுட்டேன். ஆபீஸ் பக்கமே வரலை. இந்த சமயத்தில் தீங்களும் இல்லைன்னா...” என்று இழுத்தாள்.

“ஒண்ணும் ப்ராப்ளமில்லை. எல்லாமே வழக்கம் போல போயிட்டிருக்கு. தீங்க ஜஸ்ட் மேற்பார்வை பார்த்தால் போதும்” என்றான் விடாப்பிடியாக.

“அப்படியென்ன பாலா விஷயத்துல கண்டு பிடிச்சீங்க...?”

“கண்டு பிடிக்கறதுக்கு என்ன இருக்கு? பாலாவுக்கு ஒரு வழி பண்ணணும்.”

அவளுக்கு உள்ளூர ஒரு எரிச்சல் கிளம்பியது. அது ஏன் என்பது அவளுக்கே புரியவில்லை.

“சரி.. பார்க்கலாம்” என்று அவள் சொல்லச் சொல்ல கார் ஒன்று வந்து நிற்க அதில் இருந்து காந்தன் இறங்கினான்.

கார் கிளம்பியது!

“பிரியா! நம்ப பிளான்ல இன்னைக்கி ஒரு சின்ன சேஞ்சு. லஞ்சுக்கு எனக்குக் கார் கிடைக்காது. அண்ணனும் அண்ணியும் எங்கேயோ அவசரமா போகணுமாம். உன்னோட கார்ல போயிரலாமா?”

“ஓ!” என்றாள் சுரத்தே இல்லாமல்.

ஏன் என்பது போல் அவன் பார்க்க “நான் இன்னைக்கு உங்களோடு வரறதாலே டிரைவருக்கு லீவு குடுத்துட்டேனே. நீங்க டிரைவ் பண்ண மாட்டீங்களா?”

“நான் அமெரிக்காவில் ஓட்டுவேன். ஆனா இங்க ரெக்லஸா ஓட்டறாங்களே!” என்று ஒரு நிமிடம் யோசித்தவன் “ஏன் மிஸ்டர் சங்கர் நீங்கள் டிரைவ் செய்யுங்களேன்” என்றான்.

சங்கர் பதில் சொல்லும் முன் கவிப்பிரியா குறுக்கிட்டாள். “காந்தன்... திஸ் இஸ் டீ மச். ஹி இஸ் மை அட் மினிஸ்ட்ரேடிவ் ஆபீசர். உங்க டிரைவர் இல்ல” என்றாள் சற்றே கோபமாக...

“ஓ... ஓ! டேக் இட்... ஈஸி டியர்! நான் என்ன ஹெல்ப் தானே கேட்டேன். நீ எதுக்கு டென்ஷனாகறே” என்றான் காந்தன்.

அதற்குள் இடையில் குறுக்கிட்ட சங்கர் “மேடம்! எனக்கொண்ணும் பிராப்ளமில்லை. நான் வர்றேன்” என்றான்.

"ஜஸ்ட் பைவ் மினிடஸ்" என்று கெஸ்ட் அவுசிற்ரு சென்று உடை மாற்றி வந்தான். புறப்பட்டார்கள். கொஞ்சம் நேரம் தான்!

சங்கரம் காத்தனும் அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்தைப் பற்றி அலச ஆரம்பித்து விட்டார்கள். உணக்குத் தெரியுமா பிரியா அங்கே எல்லாம் நம்ம இந்தியர்களை பிர வுன்ஸ்ன்னு தான் கூப்பிடுறாங்க என்று இடையிடையே அவளுடனும் பேசிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

கலகலப்பாகி விட்டார்கள்.

என்ன வற்புறுத்தி அழைத்தும் உணவுக்கு அவர் களோடு வர மாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டான் சங்கர்.

"மேடம்! இங்க பக்கத்துல ஒரு புக்ஷாப் இருக்கு. நான் அங்க இருக்கேன். உங்க லஞ்ச் முடிச்சிட்டிக் கூப் பிடுங்க" என்றான்.

போய் விட்டான்.

அவன் செல்வதை சற்று நேரம் பார்த்த காந்தன் சொன்னான்.

"பிரியா! உன்னோட அட்யினிஸ்ட்ரேடிவ் ஆபீசரை பார்த்தியா ஒரு பி. ஏ. மாதிரியா நடந்துக்கறாரு... என்னமோ பெரிய லாப்ட் மாதிரி நடந்துக்குறாரு" என்றான். அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"காந்தன்!" உங்களுக்கு ஏன் அவரைப் பிடிக்க மாட் டேங்குது. வசதிக் குறைவான இடத்தில் பிறந்திருந் தாலும் வசதியான இடத்தில் வளர்ந்திருக்காரு. கனக சுந்தரம் அங்கிலோட வளப்பு. அதனால் அப்படித்தான் இருப்பாரு" என்றான்.

பேசிக் கொண்டே போய் டேபிளில் அமர்ந்தார்கள். தனி பேயிலி ரும் புக் செய்திருந்தான். சாப்பிட ஆரம்

பித்தார்கள். பாதியில் அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்துச் சொன்னான்.

"பிரியா! ஒரு முக்கியமான விஷயம் உங்கிட்ட பேச னும்" என்றான்.

"சொல்லுங்க காந்தன்!" என்றான் யதார்த்தமாக.

"பிரியா! அப்பா என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள் ளச் சொல்லி ரொம்ப வற்புறுத்தறார். இனியும் தள்ளிப் போட முடியாது" என்றவன் ஒரு நிமிடம் நிறுத்தினான். பிறகு கனமான குரலில் சொன்னான். "பிரியா நான் அமெரிக்காவில் இருந்தாலும் சரி... எங்கே பறந்தாலும் சரி ... எந்த வேலையில் இருந்தாலும் சரி... உன்னோட நினைப்பு எனக்குள்ள இருந்துகிட்டேதான் இருந்தது. கல்யாணப் பேச்சு வந்தவுடனே முதல்ல என் மனக்குள் தோணிணது உன் முகம் தான். அது தான் உடனே புறப் பட்டு வந்துட்டேன்" என்றான்.

கவிப்பிரியாவும் ஏனோ இதை எதிர்பார்த்தவள் போல எந்த உணர்வும் காட்டாமல் சற்று நேரம் சாப்பாட்டை அளைந்து கொண்டிருந்தாள்.

"பிரியா! நான் உன்னை கட்டாயப்படுத்த மாட்டேன். ஆனால் அதுக்காக நான் கேட்க வேண்டியதைக் கேட் காமயும் இருக்கக் கூடாதுல்ல! நீ சரின்னா என் வாழ்க் கையும் சொர்க்கமாக இருக்கும். நீ மறுத்தால்... என்னோட இதயத்துல ஒரு காலி இடம் இருந்துட்டேதான் இருக்கும். ஆனா அதுக்காக கல்யாணமே பண்ணிக்க மாட்டேன்னு சொல்ல மாட்டேன். ஏன்னா எங்க அம்மா அப்பா ரொம்ப வருத்தப்பட்டுருவாங்க... வாழ்க்கையை அதன் போக்கில் வாழ்ந்து தானே ஆகணும்!" என்றான்.

சற்று நேரம் மவுனமாக சாப்பிட்டார்கள்.

பிரியாவுக்கு அந்த கணத்தில் தன்மனம் புரிந்து போனது! முழுமையாகப் புரிந்த போது அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது. வெறெங்கோ பார்த்துக் கொண்டு சொன்னாள். "காந்தன் நீங்க வந்தவுடனே எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருந்துச்சு. இந்த அஞ்சாறு நாளும் எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சியா இருந்துச்சு. அது மட்டுமில்ல... நீங்க இந்த மாதிரி என் கிட்டே கேட்கப் போறீங்களன்னும் எனக்கு தெரிஞ்சு போச்சு.. இரண்டு மூன்று நாளாவே நானும் அதைப் பற்றி யோசித்தேன்..." என்று நிறுத்தினாள்.

அவள் தீவிரமான முகபாவத்துடன் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். முதலில் தடுமாறியவன் பிறகு தெளிவாகத் தொடர்ந்தான்.

"காந்தன்! நீங்க ரொம்ப இனிமையானவர்... நல்லவர்... நல்ல நண்பர்... எப்பவும் உங்களோட கம்பெனியை நான் விரும்பறேன்... ஆனா..." என்று நிறுத்தினாள்.

அவன் அழுத்தமானதொரு பெருமூச்சு விட்டான்.

"போதும்... போதும்... பிரியா நீ என்ன சொல்லப் போறேன்னு எனக்கு தெரிஞ்சு போச்சு. இத்தனை பிடிக்கை போட்டு என்னைப் புகழும் போதே பதில் நெகடிவன்னு தெரிஞ்சு போச்சு" என்றான்.

அவளும் கன காரியமாக பார்வையை சாப்பாட்டுத் தட்டின் மேலேயே பதித்துக் கொண்டவள் தீவிரமாக எதையோ பரிமாறிக் கொள்பவள் போல பாவனை செய்தாள்.

"ஐ ம் சாரி! காந்தன். இன்ஃபாக்ட்... என் மேல எனக்கே கோபம் வருது. உங்களை விட அருமையானவர் எனக்கு கிடைக்க முடியுமா என்ன? ஆனா என் மனசுல ஏன் அந்த மாதிரி தோண மாட்டேங்குது...?" என்றாள்.

ஒருவேளை... மனசுல... வேற யாராவது இருக்காங்களோ?"

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். "இல்லை!..." என்றாள்.

"நல்லா... மனசு திறந்து அலசிப் பாரு!" என்றாள். துக்கத்தை விழுங்கிக் கொள்பவன் போல சற்று நேரம் மவுனம் சாதித்தான். பிறகு வருவித்துக் கொண்ட மலர்ச்சியுடன் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

"ஓகே...! பிரியா...! எனக்கு எந்தவித வருத்தமுமில்லை. வி ஆர் ஆல்வேஸ் பிரண்ட்ஸ்" என்றான். ஆனால் அந்தக் குரலில் பலத்த ஏமாற்றம் தொனித்தது.

"என்ன பாலா! ரெடியா?... இன்னைக்கு புறப்பட்டு வரமா?" என்றான் சங்கர்.

"நான் ரெடி நீங்க எங்க வரச் சொல்றீங்களோ வர்றேன்" என்றாள் பாலா உற்சாகமாக.

"உனக்கு தேவையான துணிமணிகள் மற்றப் பொருட்கள் எல்லாத்தையும் பேக் பண்ணி சூட்கேஸை என்னோட கார்ல வச்சிடு. வழக்கமா நீ தோள்ல போட்டுக்கற உன்னோட பேக்கை போட்டுட்டு இயல்பா நடந்து வந்தா... நான் அந்த ரோட்டு மூலையில் வெயிட் பண்ணேன்" என்றான்.

பாலாவுக்கு வெகு உற்சாகமாக இருந்தது.

ஆட்கள் நடமாட்டம் இல்லாத வேளையில் சூட்கேஸை கொண்டு போய் சங்கரின் காரில் வைத்தாள்.

ஒன்பது மணிவாக்கில் "அக்கா! நான் கொஞ்சம் வெளியே போயிட்டு வர்றேன்" என்று கவிப்பிரியாவிடம் சொல்லி விட்டுக் கிளம்பினாள்.

சாவகாசமாக நடந்து போனாள்.

அந்தத் தெரு மூலையில் சங்கர் காரோடு காத்துக் கொண்டிருந்தான். காருக்குள் அமர்ந்திருந்தான்.

அவளும் ஏதிலான்!

அதே நேரத்தில்!

எதிரில் காத்தன் ஒரு காரில் வந்து கொண்டிருந்தான். அதை அவர்கள் இருவருமே கவனிக்கவில்லை.

அவன் காப் பங்களாவுக்குள் நுழைவதற்குள்ளாக காத்தன் கவிப்பிரியாவிடம் செல்போனில் தொடர்பு கொண்டான்.

"பிரியா! உன்னோட பிரியத்துக்குரிய பி.ஏ. உன்னோட இன்னொரு ஸ்டாஃப் மிஸ் பாலாமணியை திருட்டுத் தனமா காரில் ஏத்திக்கிட்டு எங்கேயோ போறாரு போல இருக்கு" என்று தெரிவித்தான்.

அந்த வினாடி தான் பிரியாவுக்கு அப்படி ஒரு எண்ணம் தோன்றியது.

"அப்படியா சொல்றீங்க! நான் சீக்கிரம் கேட் கிட்டே வர்றேன். லெட் அஸ் ஃபாலோ தெம்" என்றான்.

அடுத்த ஓரிரு நிமிடங்களில் அவள் கேட் அருகில் தின்றாள்.

காரைத் திருப்பி வேகமாகப் போய் அவர்களைப் பிடித்தே விட்டார்கள்.

சற்று இடைவெளி விட்டுத் தொடர்ந்தார்கள்.

10 நிமிட பயணத்துக்குப் பின் ஒரு பெரிய பங்களாவில் பெரிய கேட்டிற்கு முன் காப் நின்று.

சங்கர் இறங்கி காவலாளியிடம் ஏதோ சொல்ல.... காவலாளி அனுமதித்தான்.

பிறகு சங்கர் உள்ளே நுழைவதைப் பார்த்த கவிப்பிரியா டிரைவரிடம் "இன்னும் கொஞ்சம் முன்னாடி போங்க" என்றான்.

அவர்கள் அந்த கேட்டை மெதுவாக கடக்கையில் பெரிய மனிதர் தோற்றத்தில் இருந்து ஒருவர் வெளியே

வந்து அவர்கள் இருவரையும் உள்ளே அழைத்துச் செல்வது தெரிந்தது.

சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்தான்.

வெடித்துக் கொண்டு கிளம்பிய கோபத்தையும் பொருமலையும் அடக்கிக் கொண்டான்.

காத்தன் குறும்பாகச் சிரித்தான். "என்ன பிரியா உங்க வீட்டுக்குள்ளேயே ஏதேதோ மர்மமான விஷயமெல்லாம் நடக்குது" என்றான்.

அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

"சரி! காரை எடுப்பா" என்றான் டிரைவரிடம்.

வீட்டுக்கு வந்து விட்டு சற்று நேரம் கழித்து விட்டு அவன் விடைபெற்றுக் கொள்கையில் சொன்னான்.

"பிரியா உன்னோட அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ஆபீஸ்கிட்ட ஏதோ மர்மம் இருக்கு. சம்திங் பிஷி" என்றான்.

அவள் உச்சக் கொட்டினாள். "ஹி இஸ் ஆஃப்டர் ஆல் மை ஸ்டாஃப். அதுக்கு மேல அவருக்கும் நமக்கும் என்ன கிடக்கு" என்றான் அசுவாரஸ்யமாகச் சொல்வது போல்.

காத்தனின் கண்கள் மின்னின. "இஸிட்?" என்றான். விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

சங்கர் வரட்டும். ஒரு பிடி பிடிக்க வேண்டும் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் வரவில்லை. ஒரு போன் தான் வந்தது.

"மேடம். அவசரமா நான் ஊருக்குப் போகவேண்டிய திருக்கு. அம்மாவுக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லை" என்றான்.

அடுத்த பொய்யா என்று கசப்புடன் எண்ணிக் கொண்டவள் கேட்டாள்.

"ஆமா எந்த ஊருன்னு சொன்னீங்க?" என்று.

அவன் தயங்காமல் விலாசம் சொன்னான்.

கந்தன் சங்கரைப் பற்றிச் சொன்ன விமர்சனமே அவள் காதலில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்போது தான் அந்த முடிவைச் செய்காள்.

19

கார் சீராகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

எப்போதோ ஒரு புத்தகத்தில் படித்தது நினைவுக்கு வந்தது. தொடர்ந்து பொய் சொல்லுகிற ஒரு அலுவலக ஊழியர் அன்றும் தனக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்று விடுமுறை கேட்டாராம். இந்த மாதிரிப் பொய்களுக்கு ஒரு முடிவு கட்ட நினைத்த முதலாளி ஒரு கூடை நிறைய பழம் வாங்கிக் கொண்டு 'உடம்பு சரியில்லாத' ஊழியரைப் பார்க்க வெகு அன்புடன் புறப்பட்டுப் போனாராம்.

ஜாலியாக வீட்டில் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்த ஊழியர் சிக்கிக் கொண்டு விழித்தாராம். அது மாதிரி சங்கர் இன்னைக்கு சிக்கிக் கொண்டு விழிக்கப்போகிறார் என்று எண்ணிக் கொண்ட போது அவளுக்குள் குறுகுறுப்பு.

நிஜமாகவே ஒரு அம்மா, இரண்டு தங்கைகள் இருக்கிறார்கள்தானா? என்ற சந்தேகம் அவளுக்குள் எழுந்திருந்தது.

அந்த சந்தேகம் எழுவதற்கு ஒரு காரணமும் இருந்தது. சென்ற மாதத்தில் அவன் ஞாயிற்றுக்கிழமையில் எங்கே போகிறான் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காக நம்பிக்கையான ஒரு டிடெக்டிவ் ஏஜென்ஸி ஆளை பின் தொடர் செய்தாள்.

ஒரு பெரிய பங்களாவில் கார் நுழைந்தது என்றும் அங்கே உள்ளே நுழையும் போதே வேலையாட்கள் ஓடி வந்து உபசரித்தார்கள் என்று சொன்னார்கள்.

அதே டிடெக்டிவ் ஏஜென்ஸி ஆட்கள் வேறு வேறு காரணத்தை சொல்லிக் கொண்டு அந்த பங்களாவின் உள்ளே நுழைந்து வெளியே வந்தார்களாம். எதுவும் தவறாக நடப்பதாகத் தெரியவில்லை என்றாலும் அங்கே அவர் தோரணையே வேறாக இருந்ததாம். கவிப்பிரியா குழம்பிப் போனாள்!

இப்போது பாலாமனியை அழைத்துக் கொண்டு இன்னொரு பெரிய மனிதரின் பங்களாவில் விட்டு விட்டு வருகிறான்.

இப்படி நடப்பதெல்லாம் கற்பகவல்லி அம்மாவுக்குத் தெரிந்து நடக்கிறதா? அந்த அம்மாவும் ஏதோ ஊருக்கு போகிறேன் என்று போயிருக்கிறார். இரண்டு நாட்களில் வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த அம்மா திரும்பி வரும்போது பாலாமணி இல்லாமல் இருந்தால் என்னென்ன குழப்பங்கள் நடக்குமோ? அந்த அம்மா வேறு காளியாட்டம் போடுவார். நினைக்கும் போதே அவளுக்குப் பயமாய் இருந்தது.

சரியாக இந்த நேரத்தில் தானும் ஊருக்குப் போகிறேன் என்று இவரும் கிளம்பி விட்டாரே. பிரச்சினைகளை ஆரம்பித்தவர், இருந்து அந்த பிரச்சினைகளை சமாளிக்க வேண்டுமல்லவா? விட்டு விட்டுப் போனால் என்ன அர்த்தம் என்று கோபமாய் வந்தது.

அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு நேர்மாறாக அங்கே நிலைமை இருந்தது.

“அண்ணா, யாரு வந்திருக்காங்க... பாருங்க!” என்று அந்த இளம்பெண் குரல் கொடுக்க அந்தப் பெரிய மூலையில் இருந்த அறையில் இருந்து வெளியே வந்தான் சங்கர்.

கண்கள் வியப்பில் விரித்தன.

“மேடம்...! நீங்களா... வாங்க...! வாங்க...! வாங்க...!” என்று அன்புடன் வரவேற்றான்.

அவள் அந்த அறை தோக்கிப் போனாள். அங்கே ஒரு பெண்மணி படுக்கையில் இருந்தாள்.

“அம்மா! வாங்கம்மா!” என்று அவசரமாக எழுந்தாள்.

“இல்லேல்லே! படுங்கம்மா...!” என்று படுக்கச் செய்தான் சங்கர்.

“பெருசா... ஒண்ணுமில்லே... மேடம்! காய்ச்சல்தான் நூலைஞ்சு நாளா இருந்திருக்கு. ஆனா, எனக்கு தகவலே தெரிவிக்கலை.. நேற்றுதான் கமலா சொல்லுச்சு” என்றான்.

கமலா என்கிற அந்தப் பெண் அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

“இது கமலா... பெரியவ! இது சரளா... சின்னவ!” என்று அறிமுகப்படுத்தினாள்.

இருவருக்கும் ஒன்றிரண்டு வயசுதான் வித்தியாசம் என்பதாலோ என்னவோ இருவரும் இரட்டைக் குழந்தைகள் போல தோற்றமளித்தார்கள். ஜாடையில் சற்றே வித்தியாசம் தெரிந்தது. மாநிறமாக இருந்தார்கள்.

டிரைவர், அவள் வாங்கி வந்திருந்த பழங்கள், ஹாஸ்கிஸ் என்று எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து உள்ளே வைத்தாள்.

கவிப்பிரியா வீட்டை நோட்டமிட்டாள். வசதிக் குறைவு என்று சங்கர் சொல்லிக் கொண்டாலும் ஒட்டு

வீடு என்றாலும் அப்படியொன்றும் வசதிக் குறைவாகத் தெரியவில்லை.

எல்லா நவீன வசதிகளும் இருந்தன.

சங்கர் சகோதரிகளிடம் திரும்பி கண்ணைக் காட்ட அரை மணி நேரத்தில் டிபன் தயாரானது. அது தயாராவதற்குள்ளாக தேநீர் உபசரிப்பு வேறு. கவிப்பிரியாவுக்கு இதமாகவே இருந்தது.

“மேடம்! வந்தது வந்தீங்க! இரண்டு நாள் தங்கிட்டு போகலாம். என் சிஸ்டர்ஸ் ரெண்டு பேரும் அருமையாகச் சமைப்பாங்க...” என்றான்.

அவள் தயக்கத்துடன் ஒத்துக் கொண்டாள். குடாக தக்காளிக் குழம்புடன் அவர்கள் பரிமாறிய இட்லியும் தோசையும் வெகு சுகமாகத் தொண்டைக்குள் இறங்கியது.

காலை ஏழு மணிக்கே வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டு விட்டிருந்தாள். அரை மணி நேரப் பயணம்தான்.

இப்போதைக்கு ஒன்பது மணிதான் ஆகியிருந்தது. இளம் வெயிலாக இருந்தது.

“அண்ணா! இவங்களுக்கு இந்த வயலெல்லாம் சுத்திக் காட்டுங்ளேன்” என்றாள் சரளா.

“சரி.. நீயும் கூட வா!” என்றான் சங்கர்.

வயல் வரப்புகளில் நடந்த போது சுகமாக இருந்தது. குழந்தைமையை மிகவும் ரசிக்க ஆரம்பித்ததில் அவள் மனதுக்குள் மண்டியிருந்த கவலையும் நிறைந்திருந்த கேள்விகளும் ஒருபக்கம் ஒதுங்கிக் கொள்ள ரசனை யுணர்வு மேலோங்கி எழுந்தது.

வயலுக்குள் நீர் நிறைந்திருந்ததால் வெள்ளைக் கொக்குகள் நின்று கொண்டிருந்தன. அவைகளின் தூய்மையான வெள்ளை நிறம் அவள் உள்ளத்தை கொள்ளை கொண்

டது. "ஏய்... சரளா! உங்க ஊர்ல கொக்குகள் எல்லாம் எவ்வளவு வெள்ளையா இருக்கு" என்று சொன்னான்.

"உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாது... மேடம்! எங்க ஊர்ல கொக்குங்களை எல்லாம் ஸார்ஃப் எக்ஸெல்ல சலவை செய்யறோம்..." என்றாள் சரளா.

கவிப்பிரியா கலீரென்று சிரித்தாள். சங்கரும் பளிச் சென்று சிரித்தாள்.

"ஏய்... வாலு! உன் கடி ஜோக்குகளையெல்லாம் ஓரங்கட்டி வை. மேடம் கிட்டேயெல்லாம் அப்படியிப் பேசக்கூடாது..." என்றான்.

"நோ... நோ... சங்கர்! அவங்க இயற்கையா இருக்கட்டும்..." என்றாள் கவிப்பிரியா.

"மேடம்! அதோ அதுவரைக்கும் நிலம் பூராவும் சங்கர் அண்ணாவுக்குத்தான்..." என்றாள் சரளா.

அப்போது சட்டென்று அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாள் கவிப்பிரியா...

"அப்படின்னா! இந்த நிலம் வீடெல்லாம் சங்கர் சாருது இல்லையா!" என்று...

சரளா பதில் சொல்லத் தடுமாறுகையில் அவன் இடைபுகுத்தான்.

"இல்லீங்க... மேடம்! அந்த நிலம் பூராவும் கனககந்தரம் பெரியப்பாவுது. அதையெல்லாம் எனக்குத்தான் தாப்போறாருன்னு இவங்களுக்கு ஒரு கனவு இருக்கு. நான் சக்திக்கு மீறின கனவெல்லாம் வச்சக்கிறதில்லே..." என்றான்.

"ஓ!" என்று தெளிவாகி விட்டாள் கவிப்பிரியா.

சரளாவின் கடி ஜோக்குகள் கவிப்பிரியாவை கலகல வெள சிரிக்க வைத்தன என்றால் சங்கரின் வெடிச்சிரிப்பையும் வெளிக் கொண்டு வந்தன.

அந்தப் பெரிய தொட்டிக்கட்டு வீட்டின் ஹால் பகுதிக்குள் துழைந்தவுடனே கூடத்தின் இடது புற மூலையில் இருந்த விருத்தினர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

கட்டில் பேன் என்று எல்லா வசதிகளும் இருந்தன.

"மேடம்! கொஞ்ச நேரம் ரெஸ்ட் எடுங்க!" என்று சொல்லி விட்டு அறையை விட்டு வெளியேற முயற்சிக்கையில் அவன் அந்த இரண்டு கேள்விகளைக் கேட்டான்.

அவன் நின்று அவளை வெறித்துப் பார்த்தான்.

"அப்ப... இன்னும் உங்களுக்கு என் மேல முழு நம்பிக்கை வரலை... இல்லை..." என்றான்.

ஆழ்ந்த வருத்தம் தொனித்தது குரலில்.

"நம்பிக்கை என்பது வேறு விஷயம் சங்கர். என்னோட கேள்விகளுக்கு எனக்கு பதில் வேணும். அப்புறமாக... நம்பிக்கை.. அவநம்பிக்கை பற்றி முடிவெடுப்போம்..." என்றாள் கவிப்பிரியா கறாராக.

அவன் நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டான். பிறகு சொன்னான்.

"அம்மா... உடம்பு சரியில்லாமல் இருக்காங்க. அதனால இங்கே வச்ச... எந்த வித விசாரணையும் வேண்டாம். சாயங்காலம்... எங்க வயல் கடைசியிலே ஒரு சின்ன விநாயகர் கோவில் இருக்கு. அங்க வந்து உங்க கேள்விகளைக் கேக்கலாம். மைன்ட் யூ யிஸ். கவிப்பிரியா. உங்களோட எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் எங்கிட்டே விடைகள் இருக்கு. தெளிவான விடைகள். யு அன்டர்ஸ்டாண்ட்" என்றான். அதுவும் அழுத்தம் தொனிக்கும் குரலில்.

எப்போதடா... மாலை நேரம் வரும்! என்று காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வந்தது!
மழையைச் சுமந்து கொண்டு வருகிற கனமான மேகம்
போல... இருட்டாக! கறுப்பாக!

கிட்டத்தட்ட இருபத்தைந்து நாட்கள்!

குமாரசாமி அங்கே தங்கியிருந்தான். கிருஷ்ணசாமி
வந்து விட்டுப் போனதற்குப் பிறகு கிடைத்த அவகாசத்தை
அவன் திறமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான்.

கண்கட்டு வித்தைக்காரன் போல் அவன் சுய சித்
தனையை முழங்கடித்து தனது வித்தைகளைக் காட்டிய
விதத்தில் அவன் சிக்குண்டு திணறித்தான் போனான்.

கற்பகவல்லியின் மனதைத் தயார்ப் படுத்த அவன்
எறிந்த அஸ்திரம் அவன் சொன்ன சில வாக்கியங்கள்
தான்.

"கிருஷ்ணசாமியாகட்டும் மற்றவர்களாகட்டும் உன்னைத்
தங்கள் தேவைக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.
ஆனால், நீ யாருக்கும் கட்டுப்படத் தேவையில்லை.
உனது சந்தோஷங்களைத் தேடிக்கொள்ள உனக்கு எல்லா
உரிமையும் இருக்கிறது" என்பது தான் அது.

எப்போதும் எனக்குப் பின்னாலே வர வேண்டும் என
நான் எதிர்பார்க்க மாட்டேன். நானும் அப்படி வர மாட்
டேன். கிருஷ்ணசாமியோடு வாழ்ந்த இந்த வாழ்க்கைக்குப்
பிறகு உன்னை யாரும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப்
போவதில்லை. ஏன், அவனே உன்னை கல்யாணம்
செய்வானான்னு தெரியலை. எனக்கு கல்யாணத்துல
நம்பிக்கை இல்லை. உன்னுடைய சுதந்திரம் உனக்கு.
ஆனால், இங்கே உன்னோடு கழிக்கிற இந்த நாட்களில்
உலகின் எல்லா சந்தோஷங்களும் கிடைக்கிற மாதிரிப்
பார்த்துக் கொள்வேன்" என்றான்.

ஜெய்சக்தி

சொன்ன மாதிரியே நிறைய பரிசுகளை கொடுத்தான்.
பெரும் பணமும் கொடுத்தான். மகிழ்ச்சியின், உறவுகளின்
எல்லா கோணங்களையும் அவளுக்குக் காட்டினான்.

நிஜமாகவே இது காதலோ என்று யோசிக்கிற அள
வுக்கு நடந்து கொண்டான்.

சரியாக இருபத்தைந்தாவது நாள்!

எந்தச் சலனமும் இல்லாமல் இத்தனை நாள் இங்கே
கழித்த அதே உற்சாகத்தோடு அவன் கிளம்பிய போது
தான் அவன் உள்ளத்தின் ஒரு ஓரத்தில் வலித்தது.
ஆனால் உள்ளே குரூரம் நிறைந்த ஒரு திருப்தி இருந்தது.

கிருஷ்ணசாமியை, இந்த வாழ்க்கைக்கு தன்னை தள்ளி
விட்ட சமுதாயத்தை ஏமாற்றி விட்டு தனது சந்தோஷங்
களை தான் தேடிக் கொண்டு விட்டோம் என்ற ஒரு
விதமான கர்வம்தான் அது.

இரண்டே நாட்களில் கிருஷ்ணசாமியின் மனைவி
இறந்து விட்டாள் என்ற செய்தி வந்த போது அவளுக்குள்
ஒரு உறுத்தலாகியது.

கடந்த ஒரு மாதமாக மனைவியைக் காப்பாற்ற அவர்
கடுமையாக போராடிக் கொண்டிருக்கையில், தான்
மட்டும் தனது சந்தோஷங்களில் திளைத்துக் கொண்டிருந்து
விட்டோமே என்ற உறுத்தல் தான் அது.

பத்தாம் நாள் முடிந்த பின் ஒரு நாள் இரவில் போன்
செய்தாள்.

"தனியாத்தான் இருக்கீங்களா? பேசலாங்களா" என்று
கேட்டாள்.

"ஆமா! சொல்லு புள்ளே!" என்றாள்.

"நியூஸ் கேள்விப்பட்டு ரொம்ப வருத்தப்பட்டே
னுங்க" என்றாள். குரல் தழுதழுத்தது.

அந்தப்பக்கம் அவர் பொங்கி அழுது விட்டார். "ஒரு பக்கமே இல்லாமல் போன மாதிரி நடமாடிக்கிட்டிருக்கேன் புள்ளே" என்று குமுறினார்.

தன்னால் இயன்றவரை ஆறுதல் சொன்னாள். கடைசியாக "இப்போதைக்கு என்னால அந்த பக்கம் வாழுடியாது புள்ளே" என்றார்.

"பரவாயில்லைங்கய்யா" என்று போனை வைத்தாள். ஒரு பாதியை இழந்து விட்டேன் என்று இன்னொரு பெண்ணிடம் சொல்லிக் கொள்கிற கிருஷ்ணசாமியைப் போல் தன்னால் சொல்லிக் கொள்ள முடியுமா என்று தோன்றியது.

மெல்ல மெல்ல ஒரு விஷயம் புரிந்தது. அங்கிருந்து போனதற்கு பிறகு குமாரசாமி அவளைத் தொடர்பு கொள்ளவே இல்லை.

தங்க வந்த இடத்தில் கிடைத்த இலவச இணைப்பாகத்தான் தன்னுடைய உறவை எடுத்துக் கொண்டாள் என்பது புரிந்தது. ச்சே... ச்சே... இலவச இணைப்பு இல்லை. அதற்கு பதிலாகத்தான் அந்த ஆள் நிறைய பணம், நகை என்று வீசி விட்டு போயிருக்கிறானே என்று நினைத்த போது அவளுக்கு தன் மீதே கோபம் வந்தது.

பணத்தையும் பொருளையும் அல்லாமல் வேறொன்றையும் அவன் தன்னுடைய பரிசாக கொடுத்திருக்கிறான் என்ற போது பயம் கிளம்பியது என்றால் கருவை கலைக்க முடியாது. உயிருக்கே ஆபத்தாகி விடும் என்று டாக்டர் எச்சரித்த போது பீதியே கிளம்பி விட்டது.

யோசித்து... யோசித்து... ஒரு முடிவு செய்தாள்.

கிருஷ்ணசாமிக்கு கிஞ்சித்தும் சந்தேகம் வரப்போவதில்லை. தன் மேல் நம்பிக்கை இல்லை என்றால் குமாரசாமியை தனது வீட்டு கெஸ்ட் அவுசில் தங்க வைத்திருக்க மாட்டாரே!

அதையே சாதகமாக்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதான் என்று முடிவெடுத்தாள்.

பிறக்கப் போகும் குழந்தை அவருடைய குழந்தை என்பது போலவே இருந்து கொண்டாள். விதி அப்படி ஒரு கல்லைத் தூக்கி அவள் தலையில் போடும் வரை.

20

முரட்டுத்தனமான வேகத்தில் வந்த கார் சர்ரென்று தன் பங்களாவில் நிற்க வாசலிலேயே நின்று வரவேற்றாள் கற்பகவல்லி.

ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்னால் போன் வந்தது. 'கற்பகம் நான் அரை மணி நேரத்தில் வர்றேன். ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேச வேண்டும் என்று.'

அவளும் ஒருவித குறுகுறுப்புடன் தயாராக நின்றாள்.

"வாங்க!" என்று உள்ளே அழைத்து போனாள்.

எப்போதும் குழந்தைக்காக கைநிறைய விளையாட்டுப் பொருட்கள் வாங்கி வரும் கிருஷ்ணசாமி இன்றைக்கு வெறும் கையுடன் வந்திருந்தார்.

அதிகாலையிலேயே புறப்பட்டு வந்திருந்தார் என்பதாலோ என்னவோ குளிக்கவும் கூட இல்லை.

"நான் வெந்தீர் போடறேன். அரை மணி நேரத்தில் டிபன் ஆயிடும்" என்றவள் சமையல்கார அம்மாவுக்கு விபரங்கள் சொல்லி விட்டு குழந்தையை கவனித்துக் கொண்டே அவருக்குப் பணிவிடைகள் செய்தாள்.

தலையோடு குளித்து விட்டு வந்து தலையை துவட்டிக் கொண்டே தின்றவர் உறங்கும் குழந்தையை சற்று நேரம் கவனித்துக் கொண்டு நின்றார்.

"ஐயன ருமுகே கொண்டு வந்திடு புள்ளே!" என்றபடி அறைக்குள்ளேயே அமர்ந்து கொண்டார். சமையல்கார அம்மாவும் இங்கிதம் தெரிந்து அந்தப் புறம் போய் விட்டார்.

கற்பகவல்லி ஐயன் பரிமாற அமைதியாக சாப்பிட்டு விட்டுப் பிறகு அந்தக் கேள்வியை கேட்டார். கற்பகவல்லியின் முகம் பீதியால் வெளுத்தது.

* * *

முன்பெல்லாம் கிளப் மீட்டிங்களுக்கு அதிகமாக போக மாட்டார் கிருஷ்ணசாமி.

இப்போது மனைவியின் மறைவுக்குப் பிறகு அடிக்கடி போக ஆரம்பித்தார். மனைவி இறந்து ஒன்றரை வருடம் ஆகியிருந்த போதும் கற்பகவல்லியைப் போய் அடிக்கடி பார்ப்பதற்கு மனம் ஒப்பவில்லை.

மகள் கவிப்பிரியாவை ஹாஸ்டலில் இருந்து அழைத்து வந்து விட்டார். முத்தம்மா ஒரு தாயைப் போல அவளைப் பார்த்துக் கொள்வதால் வருத்தம் தெரியவில்லை. எனினும் ஏதோ ஒரு வெறுமை அவரைத் தின்று கொண்டிருந்தது. ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

ஒரு வழியாக எல்லா உறவினர்களையும் அழைத்துப் பேசி கற்பகவல்லியை ஊரறியத் தன் வீட்டுக்கே அழைத்து வந்து விடலாம் என்ற எண்ணத்தில் இருந்தார்.

அன்றைய கிளப் மீட்டிங்கிற்கு குமாரசாமியும் வந்தது தான் விதியின் விளையாட்டாகப் போய்விட்டது.

"என்னடா! கிருஷ்ணா நல்லாயிருக்கியா" என்று குமாரசாமி எதிரில் வந்து அமர்ந்த போது கிருஷ்ணசாமி மகிழ்வாகத்தான் எதிர் கொண்டார்.

"இருக்கேன்டா" என்றார் கிருஷ்ணசாமி.

"வைஃப் போயிட்டாங்க என்று கேள்விப்பட்டேன். ரொம்ப வருத்தப்பட்டேன்."

"ஆமாடா! ரொம்ப நாளாகவே உடம்பு சரியில்லாம இருந்தா... நானும் ரொம்ப தூரம் காப்பாத்த முயற்சி செஞ்சேன்" என்றார்.

"தெரியும்... தெரியும்... கற்பகவல்லி எப்படி இருக்காப்பல..."

"நல்லாயிருக்கப்பல... நான்தான் அந்த நிலத்துப் பக்கம் போகல" என்றார்.

"செம... லேடி" என்று ஒருவிதமாக சிரித்தார் குமாரசாமி. அவர் சிரிப்பில் தெரிந்த விகல்பம் அவரை யோசிக்கச் செய்தது. உள்ளே ஒரு எச்சரிக்கை மணி ஒலித்தது.

"ஏன் அப்படிச் சொல்றே?" என்றார்.

"இல்லை! வல்லியோட சமையலையும் மறக்க முடியாது. அந்த பொண்ணையும் மறக்க முடியாது" என்றார்.

கிருஷ்ணசாமி அதுவரையிலும் யாருக்கும் செய்யாத தவறைச் செய்தார். அவருக்கு மதுவை அதிகம் ஊற்றித் தந்து பேச விட்டார்.

"நீ அந்தப் பொண்ணுக்கு என்ன சுதந்திரம் கொடுத்து உன் கஸ்ட்டியிலே வச்சிருக்கே?" என்றார்.

"ஏன்... எல்லா சுதந்திரமும் தான்."

"குட்... குட்... ஐ என்ஜாய்ட் தி ஸ்டே வித் ஹெர். ஷி இஸ் ரியலி எஃபயர். டிபரன்ட் ப்ரம் விமன் ஐ ஹவ் எவர் என்."

கிருஷ்ணசாமிக்கு அதற்கு மேல் பொறுக்கவில்லை. ஆனாலும் கோபப்படாதவர் போல் நடித்துக் கொண்டு எல்லா விஷயத்தையும் அவரிடம் கறந்தார்.

பெருத்த கோபம் கிளம்பியது. அவரிடம் இருந்து கழன்று கொண்டு புறப்பட்டார்.

இரவெல்லாம் உறக்கம் வராமல் தவித்தார். மறுநாள் அதிகாலையிலேயே புறப்பட்டு வந்து விட்டார். நெஞ்சை அறுக்கும் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டே விட்டார்கள்.

கற்பகம் இந்தக் குழந்தை யாரோட குழந்தை என்று. சீதியில் வெளுத்த முகத்தோட கற்பகவல்லி அவரிடம் மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

"ஏன் அப்படி கேட்கிறீங்க?" என்று.

அவர் அலட்டிக் கொள்ளாமல் தன் கைப்பையில் இருந்து ஒரு துப்பாக்கியை எடுத்து வைத்தார்.

"பாக்கறயில்லே! துப்பாக்கி... லைசென்சோட இருக்கு. பொய்க்கதையெல்லாம் சொல்லாம உண்மையை உள்படி சொல்லு."

அவள் அவரது முகத்தைப் பார்க்காமல் வேறு பக்கம் பார்த்தபடி சொன்னாள்.

"உங்களது இல்லே."

"வேறு யாரோடது?"

"அந்தக் குமாரசாமியோடது" என்று.

அவர் கண்களில் கனல் தெறித்தது. ஆனால் ஒரே திமிடத்தில் முகபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டார்.

"முப்பத்திரெண்டு வயசு வரைக்கும் நெருப்பா இருந்தி யேன்னு தைரியமா அவரை இங்கே தங்க வைச்சேன். உனக்கு காசு, பணம் வசதியின்னு எதுல குறை வச்சேன்?" என்றார். ஆழ்ந்த வருத்தத்தோடு.

அவள் சுவற்றோடு முதுகைச் சாய்ந்து சரிந்து அமர்ந் தாள். முழங்கால்களில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு வெகுநேரம் அழுதாள்.

அவர் தேற்ற முயற்சிக்கவில்லை.

அவளே தேறிக் கொண்டு நியிர்ந்து அவரைப் பார்த்துப் பேச ஆரம்பித்தாள்.

"காசு பணம் வசதியின்னு எல்லாம் இருந்தது. ஆனால் எல்லா பொம்பளைங்களையும் போல ஸ்டுடென்காரர் தன் ணோடவே இருக்கணும்... காலையிலே வேலைக்கு அவரை வழியனுப்பணும்... சாயங்காலம் எப்போ வருவாருன்னு காத்துக்கிட்டிருக்கணும். ஒரு நேரம் சண்டை போடணும். இயற்கையாக ஒரு வாழ்க்கை வாழணும்னு ஆசை இருந்தது. உங்க மேல, என்னோட நிலமை மேல இந்த சமுதாயத் தின் மேல... கோபம் இருந்தது..."

அவர் இப்படி பதிலை எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர் முகத்தில் ஆழ்ந்த வேதனை படித்தது.

"அவன் கூட ஒரு மாசம் சந்தோஷமா இருந்தேன்னு நினைச்சிக்கிட்டியாக்கும். அது காமம் புள்ள! இங்கிருந்து போனதுக்கப்புறம் அவன் உங்கிட்ட பேசினானா? தொடர்பு இருந்ததா?" என்றார் வருத்தம் தொனித்த குரலில்.

அவள் அவர் முகத்தை வேதனையுடன் பார்த்தபடி, இல்லை என்று தலையாட்டினாள்.

"ஒன்றரை வருஷம் கழித்து என்கிட்டேயே வந்து உன்னை அப்படி புகழ்றான். உன்னைன்னா நீ என்கிற மனுஷி இல்லை. அவன் புகழ்ந்தது உன்னை இல்லை... உன்னை இல்லை..." என்று சொன்னவர் கோபத்தோடு நிறுத்தி விட்டார்.

அவள் மறுபடியும் அழுதாள்.

"சரி... தெரிஞ்சதுக்கப்புறமாவது அழிச்சிருக்கலாம்ல."

"அழிக்கலாம்ன்னுதான் போனேன். ஆனால் ஏதோ பிரச்சினை வரும்னு டாக்டர் வேண்டாம்னுட்டாங்க" என்றாள்.